IX. évfolyam, 2. szám

6 Gn 396

[H: 1, 3-26 m.]

1953 január 8.

Ludas Matyi

TUD. EGYETEM LENIN INTÉZET
KÖNYVTÁR
Leltár
szam

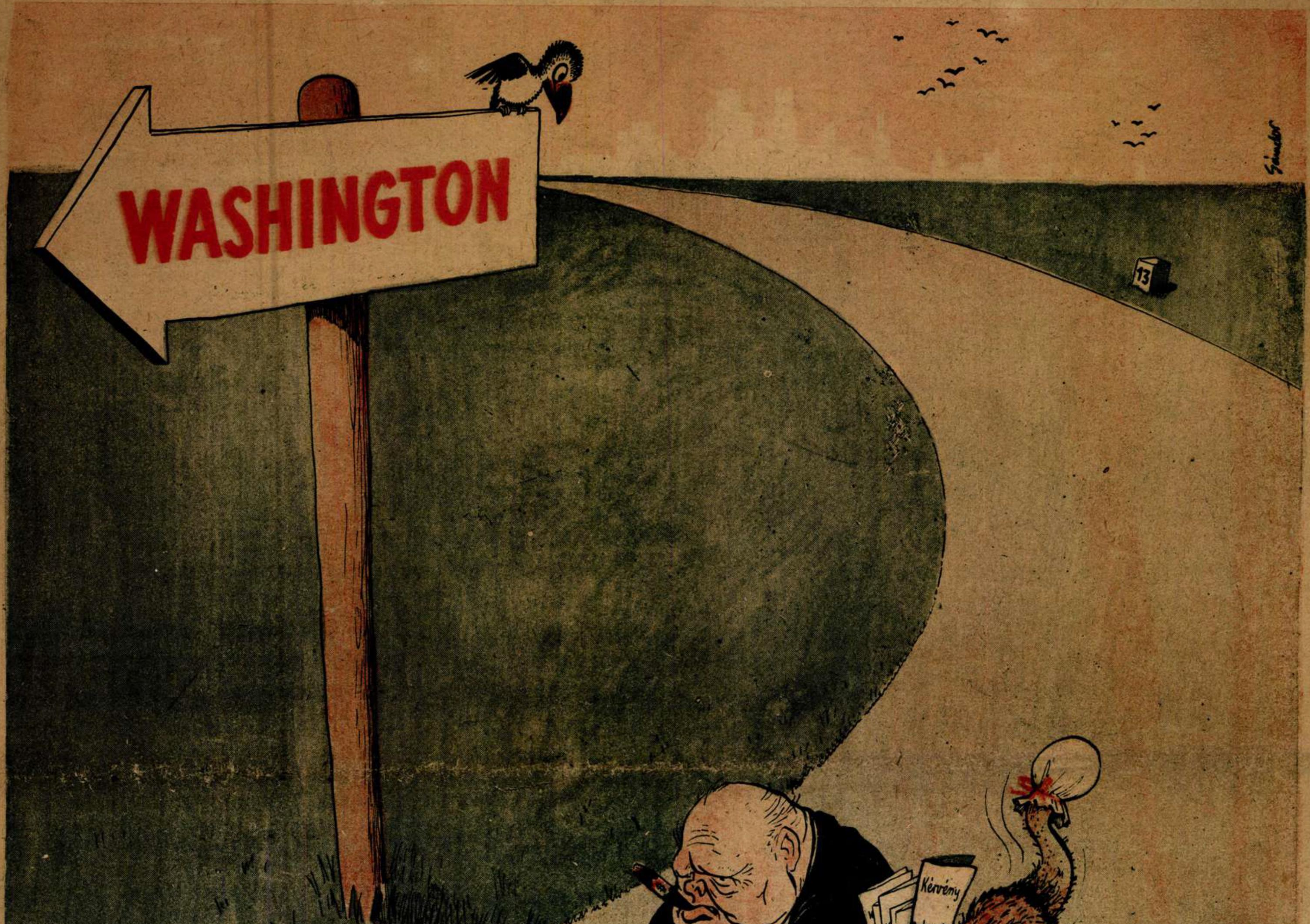
WASHINGTON
13
Sándor
Kérvény
…nhower úrnak
Ké…

70 fillér

Churchill Washingtonba indul...

7, 11, 19, 23, 24, | 8, 33, 40

Sztálin elvtárs nyilatkozata után a washingtoni Pentagonban

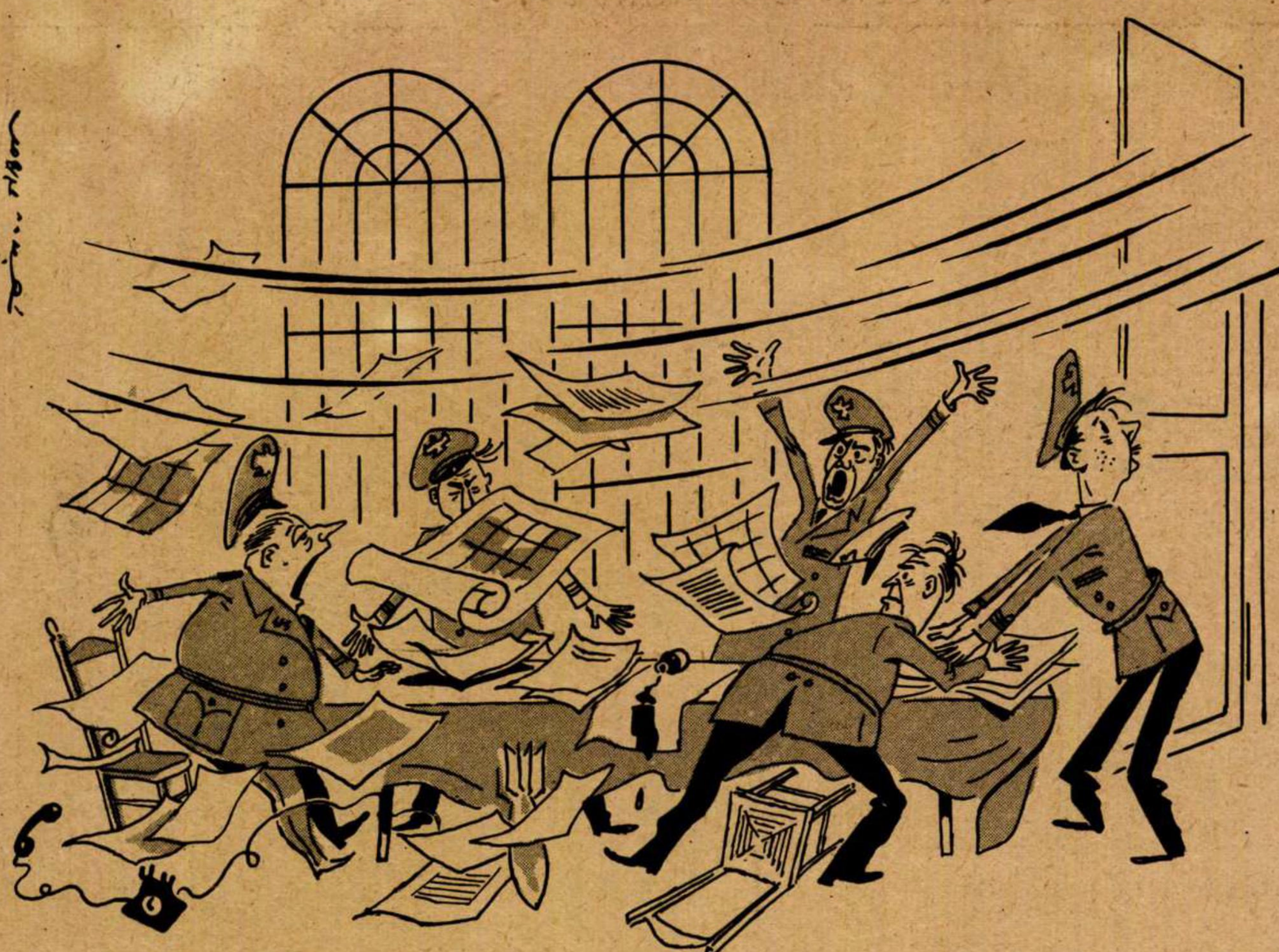

— Urak, fuccs a háborús terveknek! Most kezdhetjük előlről!

AZ ŐSKORBAN TÖRTÉNT

Pálmaágon rőtbundásan
Ült két mama. S a tisztáson
Átkarolván a fa törzsét
Járni tanította kölykét.
Szépen rendesen négylábon.
Nézzétek: „egy-kettő-három
Első balláb, jobbláb hátul
Indulás a pálmafától!“
Elindulnak. Szépen járnak
Mig egyszer az egyik állat
Büszkén, mint az aranypáva
Feláll hátsó kétlábára.

S úgy megy tovább. Kissé szédül.
„Jaj“ — szól anyja és megrémül
„Mit talált ki adta kölyke?
Kidobja a törzs, örökre!
Kétlábon jársz? Gonosz gyermek
Inkább rögtön agyonverlek!
Micsoda új szörnyű eszmék!
Ebből mennyi botrány lesz még!“
S mert egy anya mit csinálhat?
Egy pofont kent le fiának.
Vissza négylábra, te dőre!
De az ment, csak ment előre . . .

Fedor Ágnes

Hidegháború

Margitka nem szeret este lefeküdni; az ember hajlandó volna ebből azt a következtetést levonni, hogy Margitka nem szeret aludni. Erre a hiedelemre azonban rácáfol az a tény, hogy reggel felkelni sem szeret. Ebből a szempontból tehát egészen különleges a mi gyerekünk, éppúgy, mint valamennyi többi gyerek. Ha nagykeservesen sikerül őt végre lefektetni és elalszik, akkor is látni az arcán, hogy azt álmodja, hogy ébren van. Tegnap este is, hogy elérkezett a lefekvés ideje, kijelentette:

— Ám én még nem feküdhetek le, mert nekem még mosogatni kell.

— Nincs semmi mosogatnivaló — mondta a feleségem.

— Majd eszek egy kis lekvárt — vigasztalta meg Margitka — és akkor lesz egy kiskanál.

És ellentmondást nem tűrő léptekkel kimeni a konyhába.

Kisvártatva dörömbölést hallottunk, majd ajtónyitást s egy gyerekhangot, amelyben Kovácsék Lalikájának a hangjára ismertünk.

— Már megint zabálsz? — mondta Lalika hangja közvetlenül.

— Igen — felelte Margit tárgyilagosan.

— Ám én téged meg foglak verni — mondta minden átmenet nélkül, de nagyon határozottan Lalika.

— Nem félek tőled — mondta Margit.

— Hiába nem félsz tőlem, mert az én nagybátyám olyan erős, hogy csak bejön és lemaszatol neked egyet.

— A nagybátyádtól se félek.

Lalika taktikát változtatott.

— Akkor adjál lekvárat — mondta összefüggés és nyelvtani helyesség nélkül, de nagyon őszintén.

— Várjál — mondta Margit jóságosan. — Csak lenyalom a kanalat, hogy tiszta legyen.

— Ez egy vacak kiskanál! — mondta fitymálva Lalika. — Add ide az üveget, mert megrúglak.

— Nem!

— De megrúglak! — erősködött Lalika. — És akit én megrúgok, az nem nő többet füvet! Apukám is azt mondta a Pityu bácsinak, amikor az ultin összevesztek! Bizonyisten add ide, mert baj lesz!

Lalika már toporzékolt.

— Kijön apukám — óvta őt Margit.

— Ötet is megrúgom — bizonykodott Lalika és azt is megmondta, hogy hol, de azt én nem mondom utána, mert én már nem vagyok gyerek.

A helyzet kezdett válságosra fordulni. Ekkor azonban újra dörömböltek az ajtón.

— Mit csinál itt az a rossz kölyök? — kérdezte egy női hang, amelyben a Lalika édesanyjára ismertünk.

— Lekvárat akar és azt mondja, hogy megrúgja az apukámat — világosította fel Margit.

— Hogyisne! Hiszen tegnap is fájt a hasa! Lekvárt, még mit nem!

Két tompa csattanás hallatszott, majd a Lalika üvöltése:

— Jaj, mami, a fenekem! De holnap bejövök, amikor az apád nem lesz itthon és azértis megrúgom ötet!

Arra gondoltam, hogy Lalika még csak ötéves, egy-két év múlva majd megjön az esze, de aztán eszembe jutott, hogy ez egyáltalán nem bizonyos.

Hisz az ötven-hatvanéves amerikai politikusok ugyanezt csinálják.

(g. m.)

Egy francia tengerész a „szabad“ Amerikában

(Az USA csak „szűrővizsgálat“ után engedi partra szállni Amerikában a külföldi hajók személyzetét.)

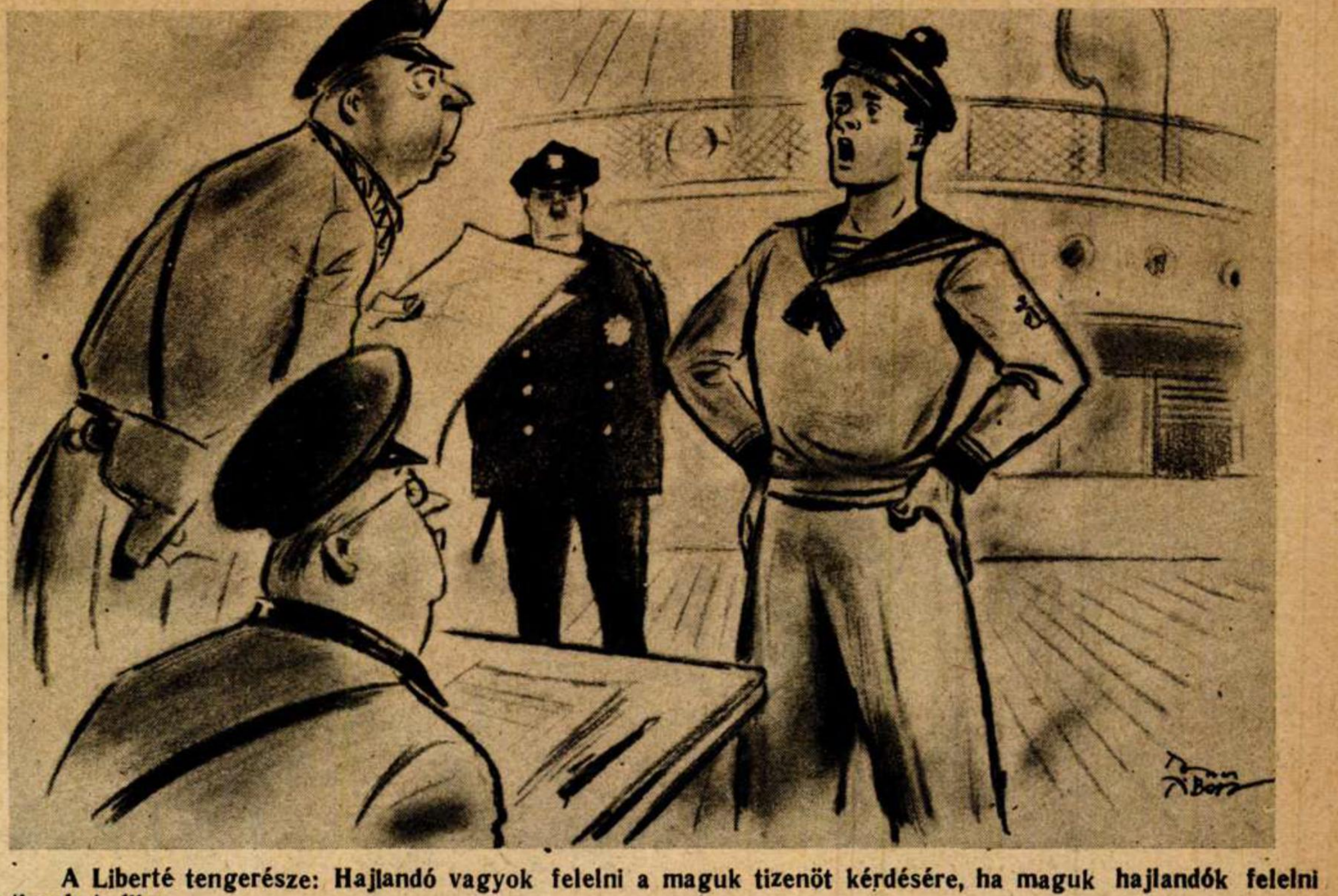

A Liberté tengerésze: Hajlandó vagyok felelni a maguk tizenöt kérdésére, ha maguk hajlandók felelni a tizenhatodikra.
— És az hogy hangzik?
— Miben különböznek maguk Hitleréktől?

KÉT „DERÉK ORSZÁG“

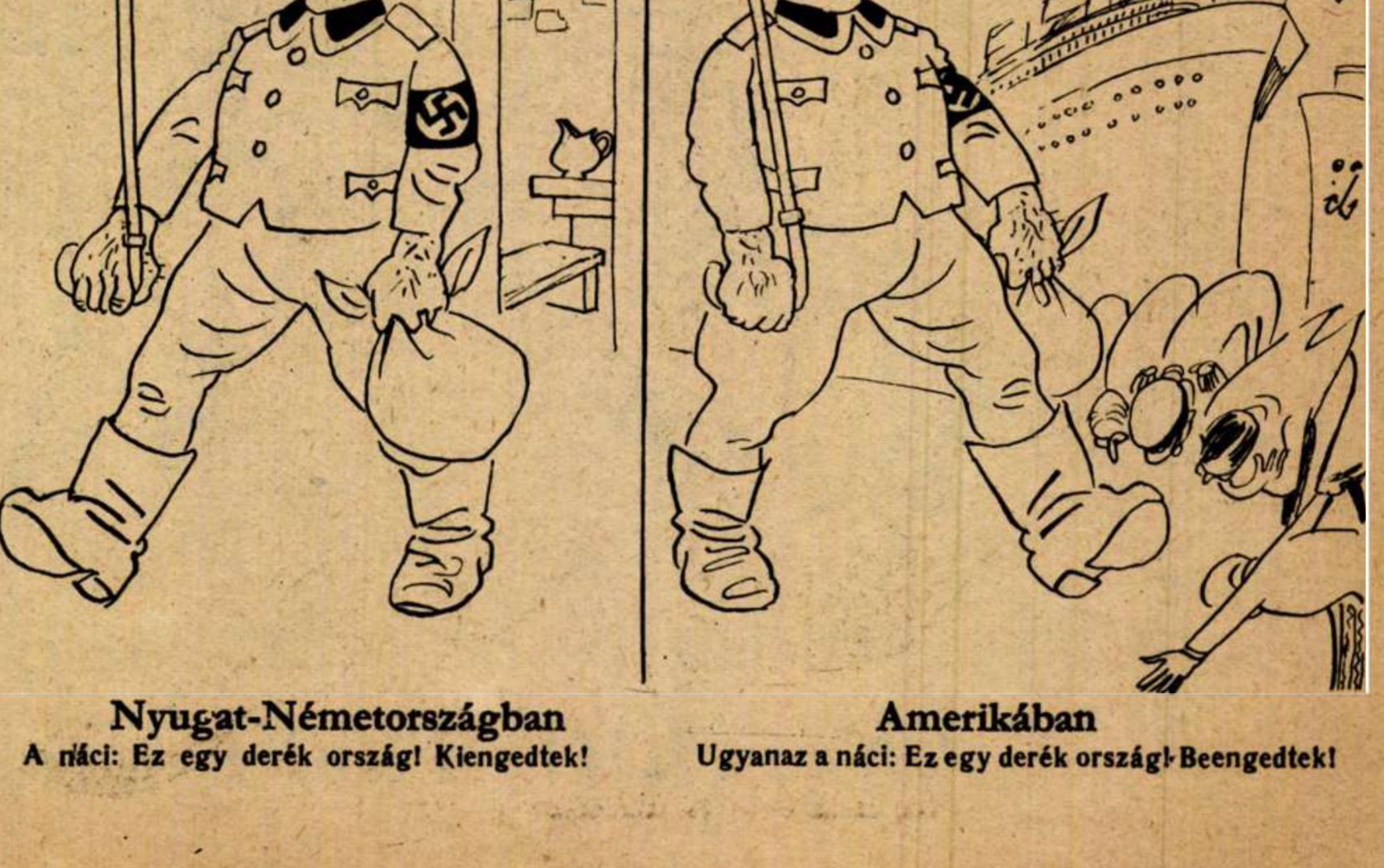

Nyugat-Németországban
A náci: Ez egy derék ország! Kiengedtek!

Amerikában
Ugyanaz a náci: Ez egy derék ország! Beengedtek!

TOTO
5 ÉVE A SPORTÉRT ÉS A FOGADÓÉRT!

ALGIRBAN

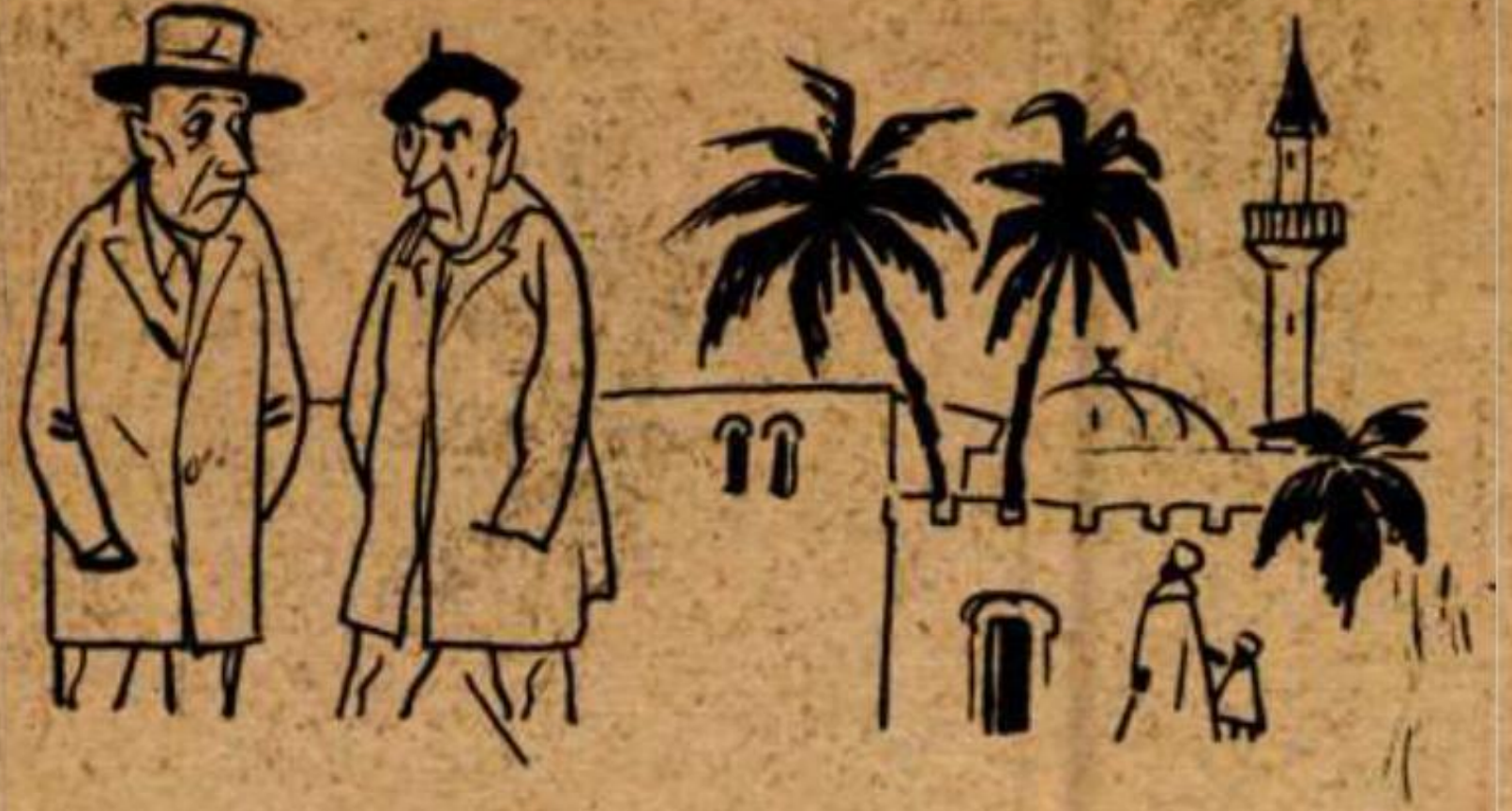

— Hol vannak már azok az idők, amikor Afrikát a sötét földrésznek nevezték!

— Szerintem...

— Ne szóljon egy szót se! Volt idő, amikor az ember, ha egy másik földrészről Afrikába érkezett, úgy érezte, mintha egy idegen bolygóra került volna...

— De....

— Itt nincs de! Afrika felzárkózott!

— De hiszen szörnyűbb dolgok folynak Afrikában, mint valaha! Orán mellett huszonhét embert letartóztattak, Gebesben a francia katonák puskával támadták meg a lakosokat! Egy tuniszi nőt megöltek. Casablancában a kínzások következtében száz hazafi meghalt a börtönben! Algírban most tartóztattak le harmincöt hazafit...

— Na látja! Hiszen éppen ez az! Mintha Washingtonban, Londonban vagy Párizsban volnánk...

A PONGANI VÉRFÜRDŐ UTÁN

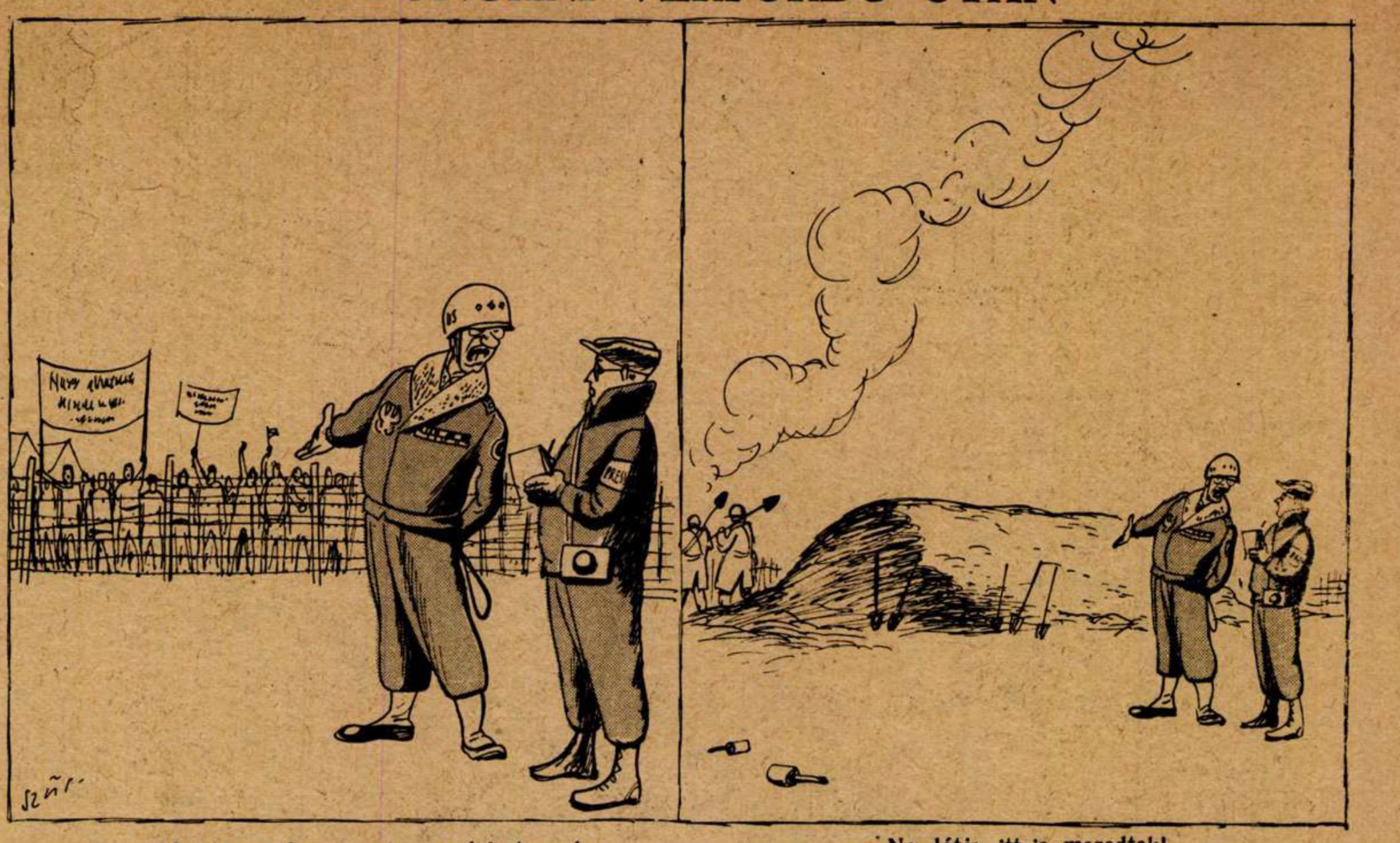

— Irja meg, hogy ezek maradni akarnak...

— Na, látja, itt is maradtak!

EGY FRANCIA GYAKORLÓTÉREN

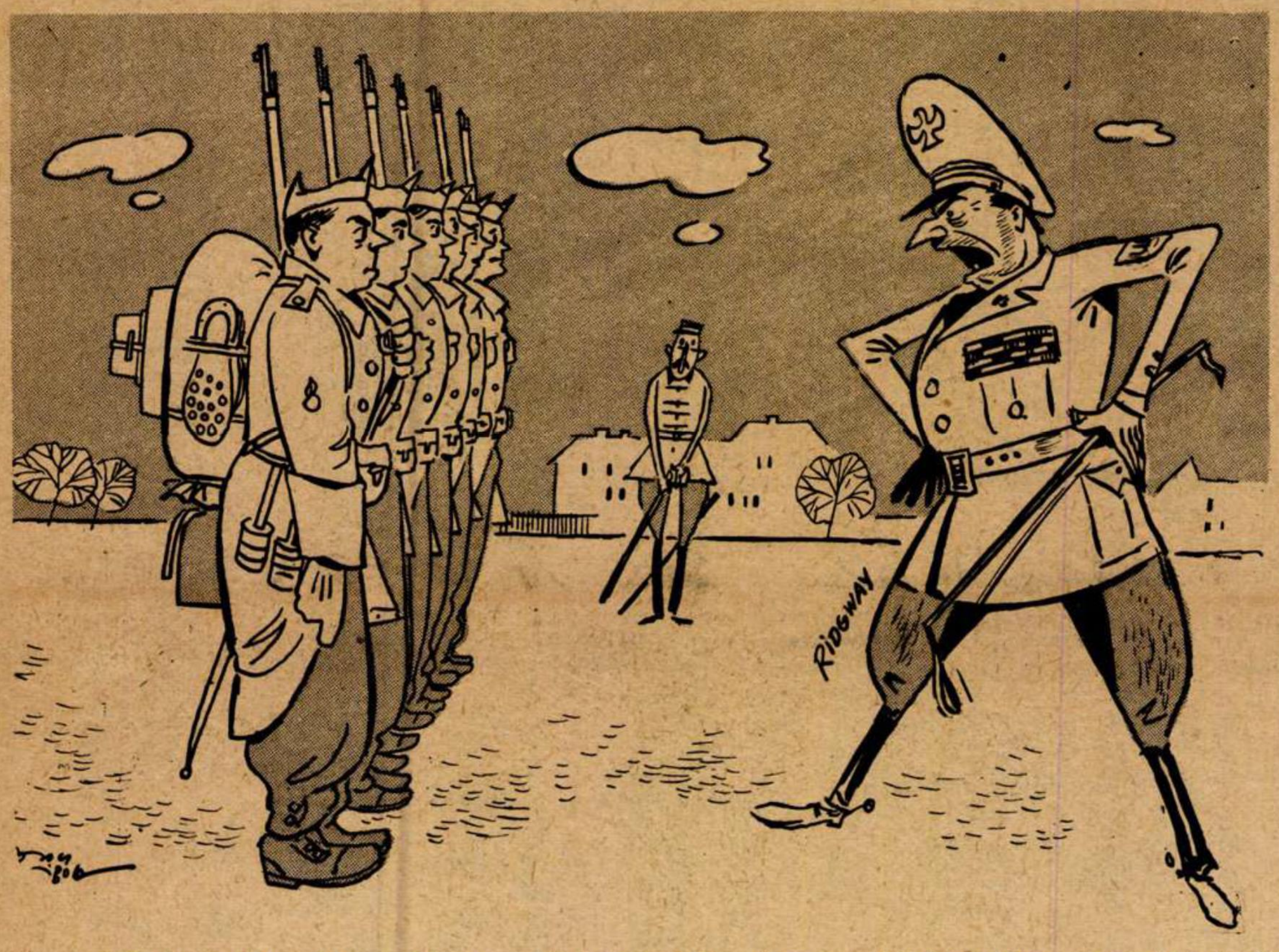

Ridgway: Mondjátok végre értelmesen utánam, kutyák: „Nem az USA érdekében vagyunk katonák, sem nemzeti érdekeink ellenére, hanem nemzeti érdekeink érdekében!" Rajta!

Francia újoncok: Nem nemzeti érdekeink érdekében vagyunk katonák, hanem nemzeti érdekeink ellenére, az USA érdekében...

Amerikai Szilveszter Párizsban

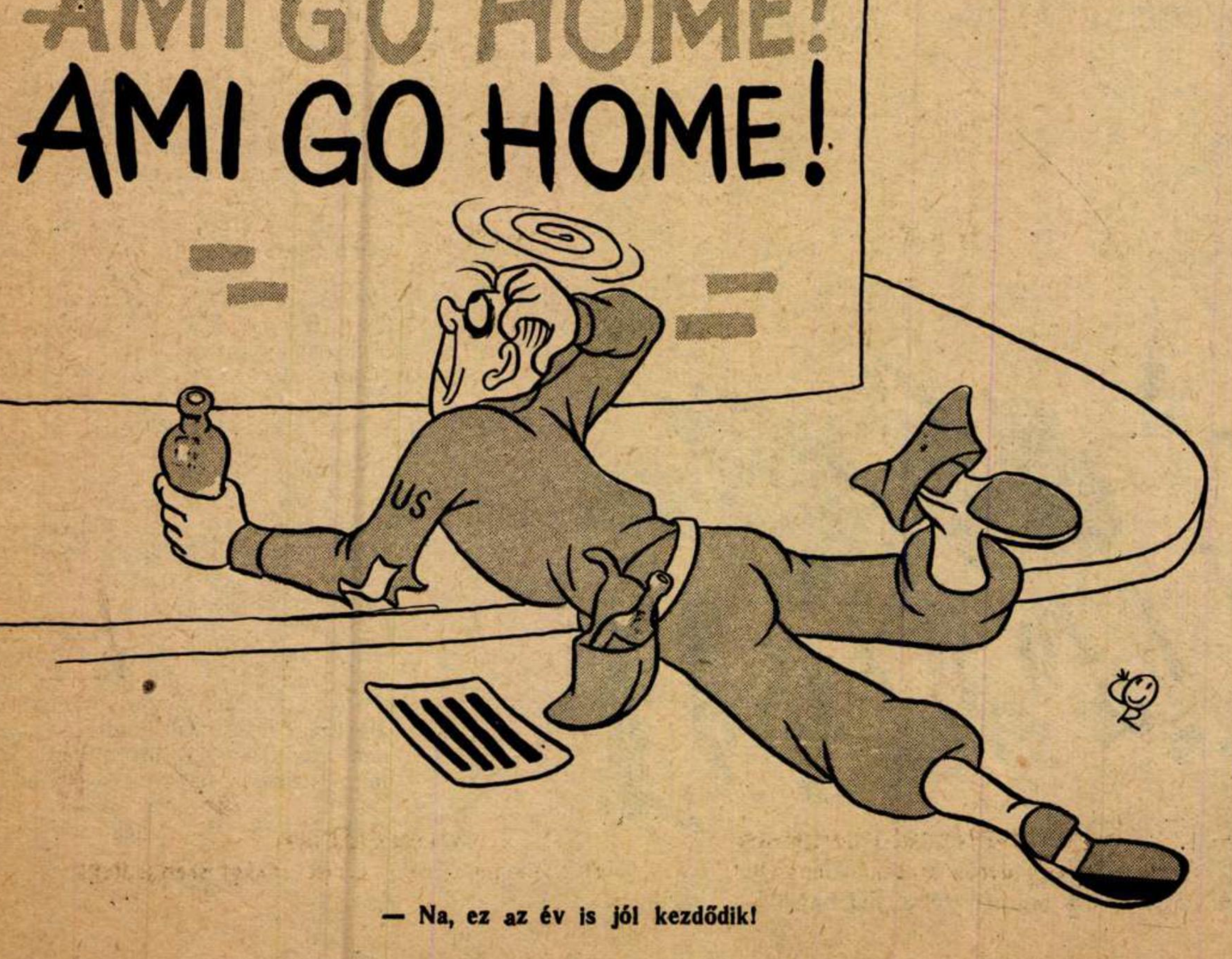
AMI GO HOME!
AMI GO HOME!
US

— Na, ez az év is jól kezdődik!

A főkönyvelő pipája

A főkönyvelő lelkes fiatalember volt. Tudását, szenvedélyes munkaszeretetét mindenki becsülte. A termelési értekezleteken világos érthetőséggel magyarázta meg a terv teljesítésének fontosságát, az akadályokat, az eredményeket. Népszerű volt. A gyárban szerették őt a dolgozók. Igyekezett is méltó lenni erre a szeretetre.

A harmadik negyedév mérlegbeszámolóját lelkiismeretes pontossággal állította össze és az indokolásokat a legnagyobb alapossággal, körültekintéssel fogalmazta meg. Madarat lehetett volna fogatni vele, olyan boldog volt, amikor átolvasta kézírással elkészült remekét. Ez a beszámoló, ennek hatása, az itt levont tanulságok lendülettel segítik majd elő a gyár munkáját, éves tervének időelőtti teljesítését.

— Elvtársnő! Megkezdhetjük a mérlegbeszámoló indokolásának a legépelését — mondta a belépő Kutinénak.

Felkészültek a munkára és rajta...! Ő diktálta, a gép pedig Kutiné ujjai alatt fáradhatatlanul kopogott. Az ötvenedik oldalnál tartottak, amikor Kutiné megszólalt:

— Szeretném látni azt, aki elolvassa akár eddig is ezt a beszámolót.

A főkönyvelő hangja elakadt, döbbenten nézett a kétkedőre.

— De elvtársnő, nem szószátyárkodás ez. Nincs ebben egy fölösleges mondat, egy hiábavaló betű sem.

— Mégsem olvassa el ezt senki — mondta a magáét Kutiné.

Mérges lett a főkönyvelő:

— Maga oktalanul kételkedik, elvtársnő. Én megnyugtatom és bebizonyítom, hogy elolvassák, hogy nem haszontalan munka... Írja kérem — mondta elszántan, zárójel, aki beszámolóm olvasásával idáig eljutott, jelentkezzen nálam, kap tőlem... várjon kérem, mit is kap tőlem? — Kezében ott füstölgött pár nappal előbb feleségétől születésnapjára kapott pipája. — Írja... kap tőlem egy rózsagyökérpipát. Zárójel bezárva... Most pedig folytassuk...

Belül azonban már rágta őt is a kétkedés: vajjon nem hiábavaló munkát végzett-e? Bízott benne, hogy a lelkiismeretes, gondos munka sohasem hiábavaló, de a fülébe súgott, a szívébe ültetett kétkedés megingatta bizalmát. Bizonyság kell rá, hogy a beszámolót el is olvassák és intézkednek is a benne foglaltak alapján... Bizonyság, hogy legyen tovább is lelkes ereje a munkához.

A teljesen kész mérlegbeszámolót, miután aláírta, bevitte az igazgatóhoz.

— Igazgató elvtárs, kész a mérlegbeszámolóm. Olvasd el és írd alá.

— Jó, tedd az asztalomra, holnapra aláírom.

Délután négy darab rózsagyökérből készült pipát vásárolt, hátha egyszerre többen is jelentkeznek az igért pipáért, ne maradjon szégyenben. Holnap már az igazgató nevetve fogja követelni a maga pipáját, gondolta mosolyogva. Lehet, hogy sok pipájába kerül ez a tréfa, de megéri.

Másnap bement a beszámolóért.

— Tessék, meg is van, — nyujtotta át az igazgató.

— És... és egyetértesz az indokolásokkal?

— Teljes egészében. Magam is ezeket írtam volna.

— Hm... És nem kell a pipa? — kérdezte a főkönyvelő izgatott zavartsággal.

— Pipa?

— Az, a pipa!

— Minek nékem pipa? — gyanakvóan lépett mellé az igazgató. Alaposan szemügyre vette és aggódó hangon kérdezte: — Nem vagy beteg? Úgylátszik, pihenned kellene.

— Nem, nem, — csak úgy kérdeztem. — Nincs semmi bajom.

Sietve ment ki a szobából. Az igazgató fejcsóválva, értetlenül nézett utána. Szegény, egészen agyondolgozza magát, gondolta.

A főkönyvelő életét teljesen megrontotta a beígért pipa. Ha telefon csörgött, idegesen kapott utána, hátha a minisztériumból jelentkezik valaki a pipáért. A leveleket maga bontotta fel, nem kéri-e valaki a pipát. De senki... senki... és ez őrjítő. Idegei már kezdték felmondani a szolgálatot. A kezében füstölgő pipa mintha gúnyosan vigyorogna rá: a földhözcsapta, hogy darabokra tört.

Eltelt egy hét s a pipáért még nem jelentkezett senki. Már az utolsó pipájából szívja az illatos füstöt. Két hete, hogy a jelentés elment. Az egész gyár aggódva látta, hogy a főkönyvelő szemlátomást soványodik, szeme alatt mély karikák feketéllenek, mindig morózus, rosszkedvű. Munkáját is elhanyagolja, türelmetlen mindenkivel és sokszor minden ok nélkül összetöri a pipáját.

— Jelentkeztek már a pipáért? — dugta be fejét Kutiné, de a főkönyvelő olyan vasvillaszemekkel nézett rá, hogy nyomban vissza is húzódott. A főkönyvelő pedig tehetetlen dühében, keserűségében, az utolsó pipát is a földhöz csapta.

Ekkor történt a megváltó csoda. János bácsi, az öreg portás lépett be s kis csomagot tett le az asztalára.

— A minisztériumból hozták a főkönyvelő elvtárs részére — mondta és már igyekezett is kifelé. Hallotta ő is, hogy mostanában nem tanácsos sokáig a főkönyvelő közelében maradni.

Unottan bontotta ki a csomagot. Gyönyörű tokban a legszebb rózsagyökérpipa mosolygott rá, amit valaha is látott. Mellette kis kartonlap: *„Bizonyosan sok pipát kellett mostanában elajándékoznia. Én kárpótolom az elvtársat. Aki ilyen lelkiismeretes, jó beszámolót készít, az megérdemli, hogy ne adjon, hanem kapjon."* — És az aláírás... A miniszteré!

Gyönyörködött egy darabig a pipában, azután lassan, mosolygós jókedvvel megtömte illatos dohánnyal. Rágyújtott. Vidáman, elégedetten fújta a füstöt. S az ablakon besütő napfény játékosan csillant meg... a miniszter pipáján.

B. M.

A KAPITALISTA DZSUNGELBEN

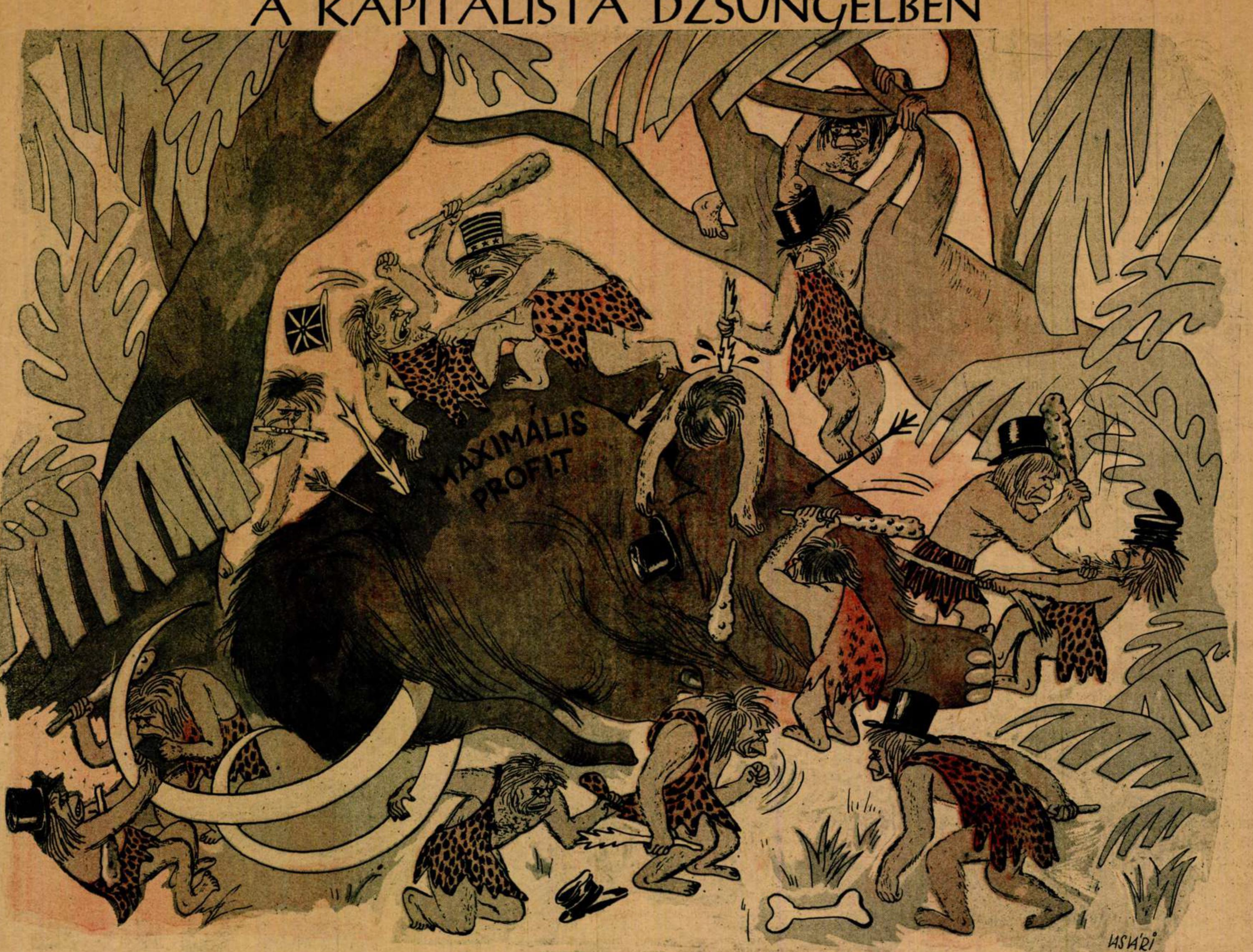

Milotin Milotovics mesterműve

IRTA: B. APRILOV

I.

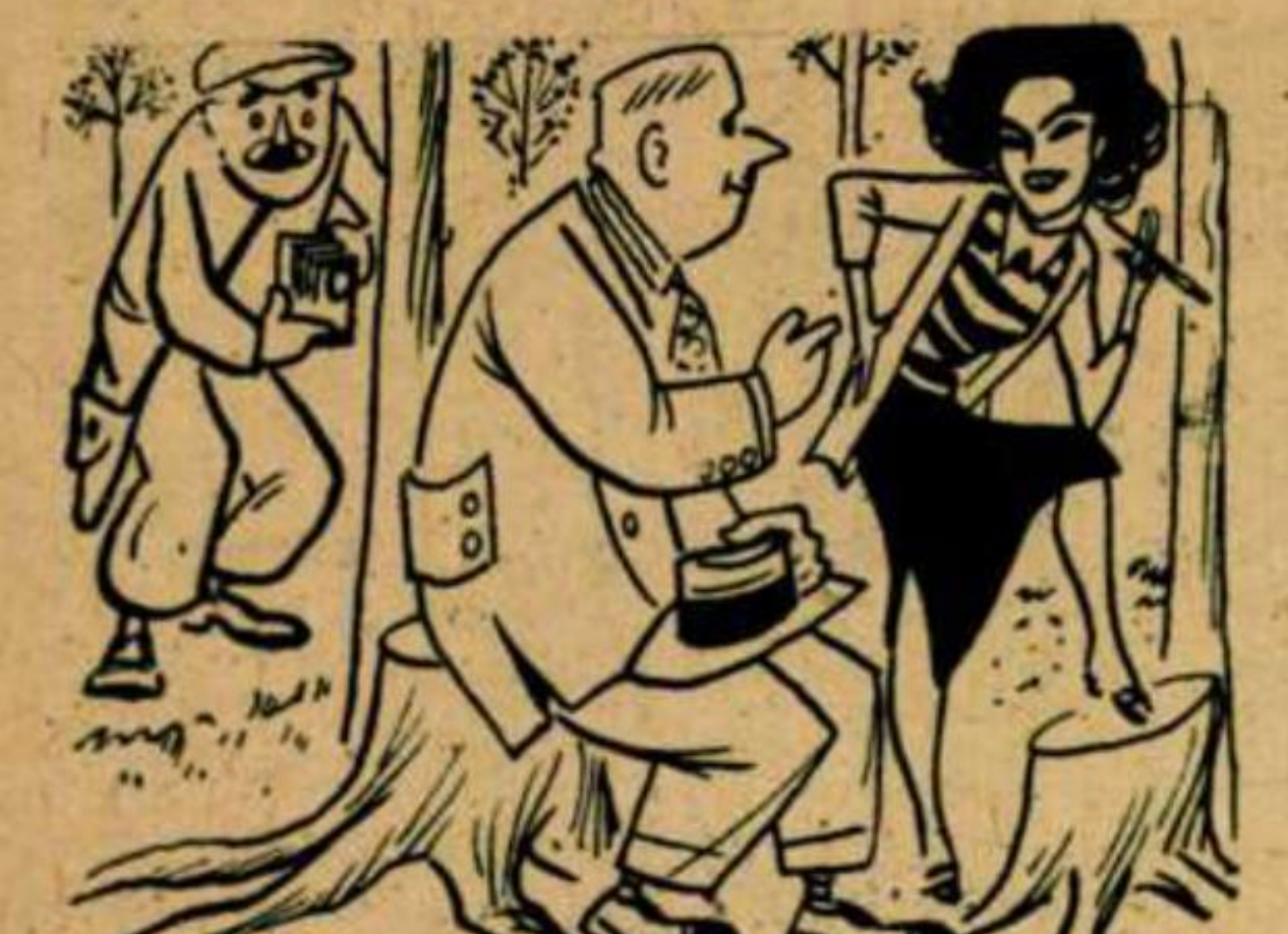

Egy ragyogó tavaszi vasárnapon Milotin Milotovics fotoriporter hóna alá csapta fényképezőgépét és kiment Belgrád környékére. Kinn, a természet ölén négy férfi hevert a friss zöld füvön. Előttük valami fehér terítő. A madarak füttyében gyönyörködtek. Milotin Milotovics gyorsan levette őket, mint pihenő jugoszláv dolgozókat. Remek kép lesz! Most kerékpáros csoport közeledett az úton, elől a papa biciklizett, utána a mama jött, majd egy nagyobbacska lány és egy kisfiú. Mind a négy biciklista igen tekintélyes külsővel rendelkezett, látszott rajtuk, hogy gömbölyűségüket jókora kolbász- és szalonnadarabok elfogyasztásának köszönhették. És Milotin Milotovics már maga előtt látta képüket: a „Heti Képek"-ben a következő felírással fog megjelenni: *„Egy jugoszláv munkáscsalád vidám tavaszi kirándulása. Milotin Milotovics felvétele"*.

Beállította hát a gépet és kattintott egyet... No, gondolta elégedetten, most a következő felvételig pihenek egyet... Alighogy kinyújtózott, újabb látvány kényszerítette talpra. Gyönyörű autó lassított le. Egy pár szállt ki. A férfi kissé koros volt, a nő nem lehetett több húsz esztendősnél. És még hozzá olyan elragadó, hogy egyenesen fényképre kívánkozott. Milotin Milotovics a szerelmes pár nyomába szegődött, elrejtőzött egy bokorba és negyedóra leforgása alatt sikerült több kitűnő felvételt készítenie róluk. Közelükben ott állt a remek autó, körülöttük virágzó fák és bokrok.

Milotin Milotovics szíve dagadt az örömtől. Maga előtt látta ezt a képet is a következő felirattal: *„Igy emelkedik a dolgozók életszínvonala Jugoszláviában!"*

Ezzel a buzgó fotoriporter tovább ment. Egy darabig csatangolt még, olyan embereket keresve, akik szemmelláthatólag örülnek a jugoszláv tavasznak és kormányzatnak. Miután több figyelemreméltót nem talált, hazament. Másnap a felvételek közül gondosan kiválogatta a legsikerültebbeket és átnyujtotta a *„Heti Képek"*-nek. A szerkesztő megnézte a felvételeket és így szólt:

— Brávó, Miló, ezek valóban mesterművek!

A fotoriporter szerényen lesütötte szemét:

— Az ember igyekszik...

— Fáradozásaidat meg fogjuk jutalmazni — szólt a szerkesztő.

II.

Milotin Milotovics mesterművei a képeslap hátsó felén láttak napvilágot. A feliratokból kitűnt, hogy a felvételek boldog jugoszláv dolgozókról készültek. A képeken a jugoszláv tavasz volt (fákkal és rügyekkel), valamint a jugoszláv dolgozók növekvő jóléte, az autó és utasainak ragyogó képe.

III.

— Barom! — bömbölte Miszter Allan.

És a telefonhoz rohant. Az amerikai követ szobájába belépett az egyik titkár. Allan feléje nyujtotta a *„Heti Képek"*-et. A titkár megnézte a hátlapot és majdnem hanyattesett.

— Barom! — ordította újra Miszter Allan és felvette a kagylót. Felhívta Rankovicsot. Tíz perc múlva Rankovics is az amerikai követ előtt állt.

— Olvasta ezt az újságot? — mutatott a követ a képeslapra.

— Nem, uram, sajnos, nekem nem jut időm olvasásra.

A követ eléje rakta a fényképet.

— A barom! — kiáltotta Rankovics sápadtan. — Majd... majd... én ellátom a baját.

IV.

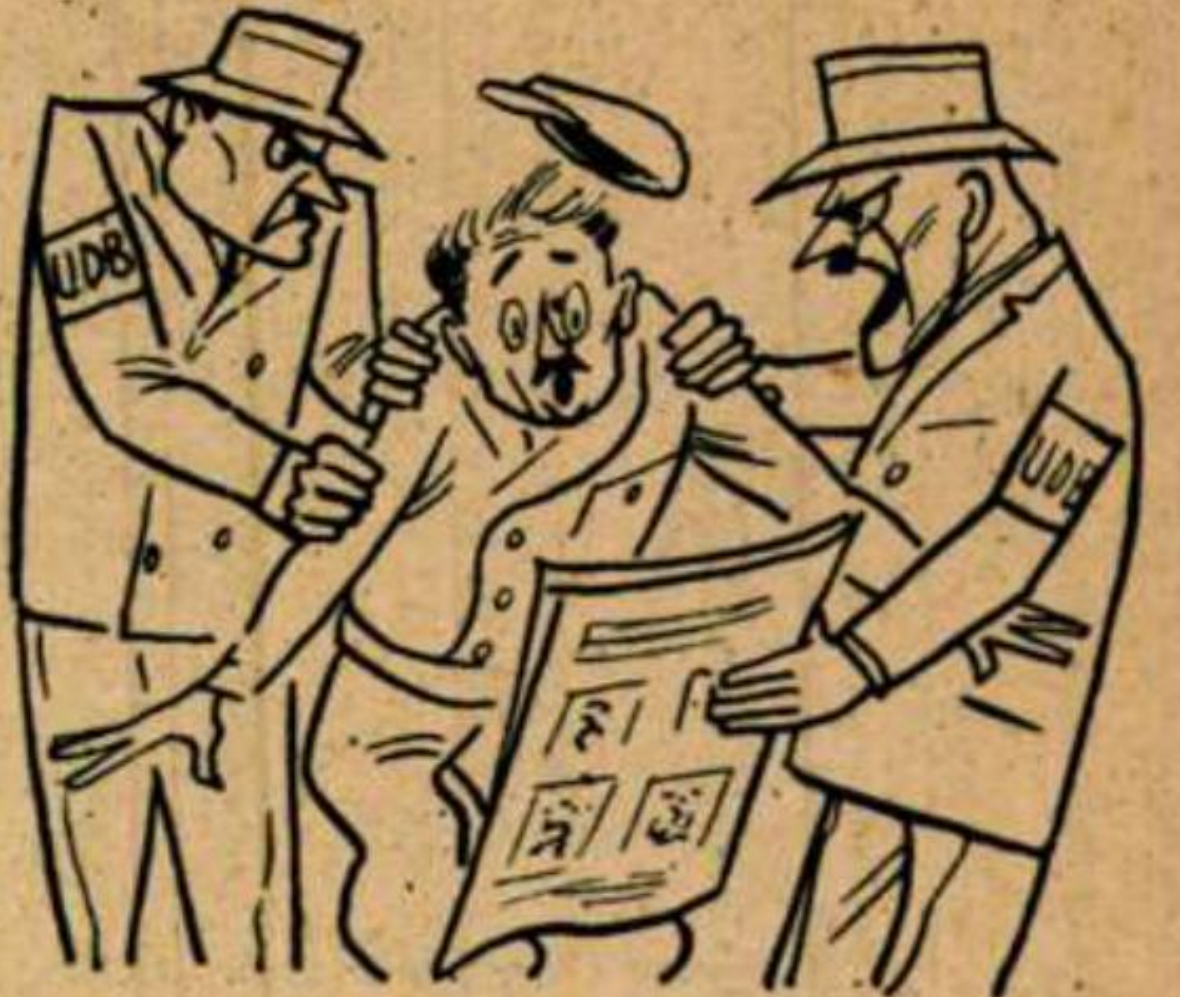

Milotin Milotovicsnak még a fényképért járó honoráriumot sem sikerült felvennie, már letartóztatási paranccsal jöttek érte.

— Maga csinálta ezeket a képeket? — üvöltötte a vizsgálóbíró.

Milotin ránézett felvételére, amelyen négy férfit látott, akik ott ültek a magas fűben és valami fehérség volt eléjük terítve.

— Igen, uram — mondta megszeppenve — ez... ez egy békés jugoszláv társaság, akik vidáman uzsonnázgatnak a szabadban.

— Barom! Ezek UDB-emberek... akik éppen azt gyakorolják, hogyan tudnak tájékozódni iránytű nélkül! És mi ez a kép?

— Ez egy szerelmespár az autóval... Olyan derűs volt az arcuk!...

— Szép kis szerelmespár! — vágott közbe a vizsgálóbíró. — Ez az angol hírszerző főnök, maga barom... És a nő kitűnő munkatársa. És tudja ki ez a család a biciklivel? Ismeri őket?

— Nem... De ők voltak az egyetlenek, akik olyan elégedetten...

— Barom! Ez itt Hans Finsler, a hitleri tankdivízió tábornoka, most az amerikaiak foglalkoztatják, mint specialistát. Most már érti, mit csinált maga... maga... barom!

És Milotin Milotovics megértette.

Kormányválság Franciaországban

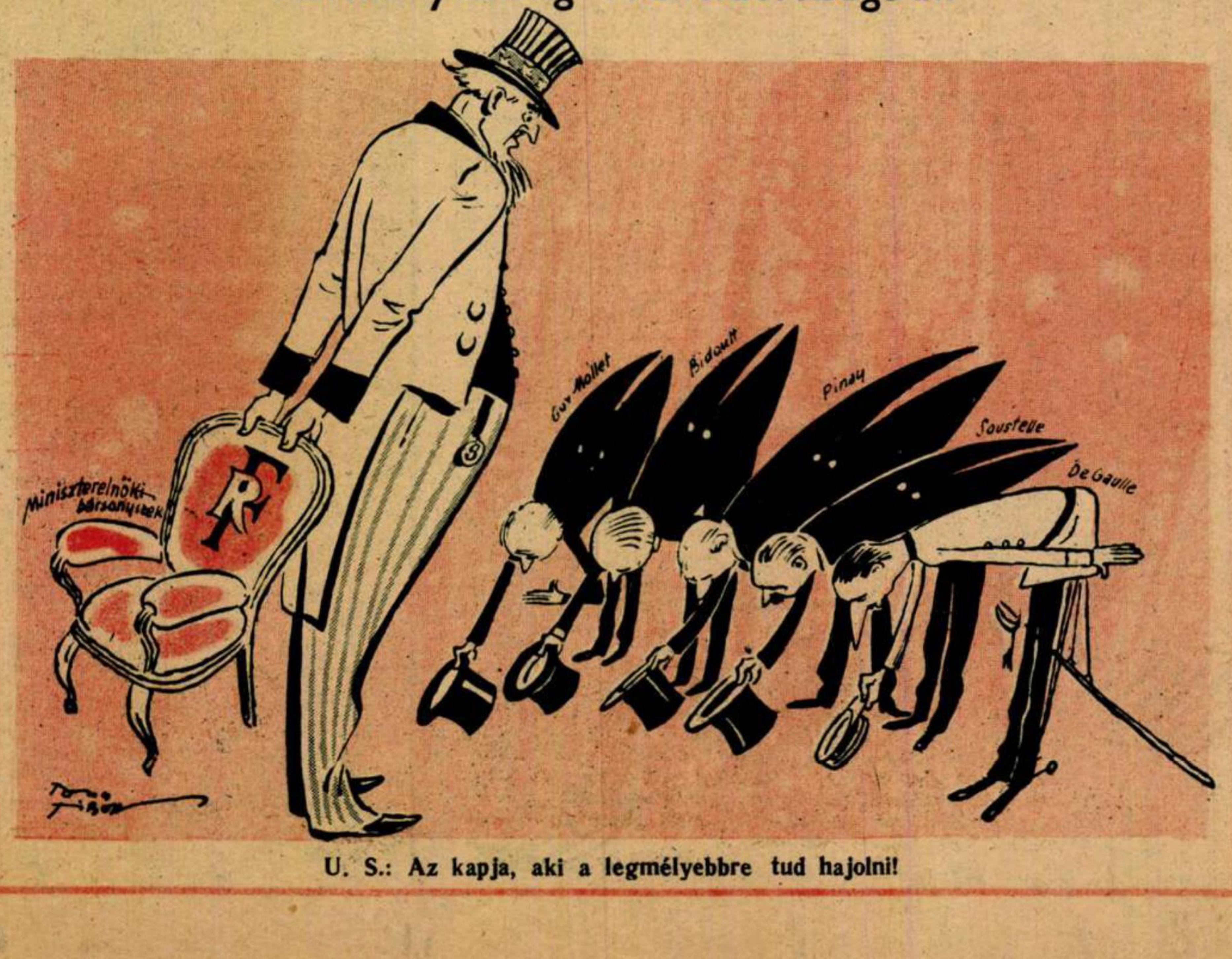

U. S.: Az kapja, aki a legmélyebbre tud hajolni!

Kakas és Tyúk

(Szárcevics verse nyomán)

Fess Kakas egy hetyke Tyúknak hévvel udvarolt.
Találkájuk mindig a kert jobb sarkában volt.
Most is jött a drága kis Tyúk percre pontosan,
A találka víg órája úgyis elrohan.
Fess Kakas az ölelésre szárnyakat kitár, —
S úgy pengett a sarkantyúja, akár a gitár.

Ám a Tyúk szól: — Puszi nincs. S ez feleletre vár:
Tyúktársnőim azt susogják nős vagy, te betyár!

— Ez a kérdés tapintatlan s alaptalan is, —
Szólt a kakas s sértődöttet mímelt a hamis.
— Nőtlen vagyok. Az is voltam mindig, mindig én.
Hogyan hihetsz a pletykának, drága szívikém?

Cáfolatul megjelent ám szinte izibe'
A kotlós és vele együtt huszonegy csibe!
„Leforrázva“ állt a Kakas, elállt a szava.
Jobbról balról csípogták a csibék, hogy: — Papa!...
A kotlós a hűtlenség és árulás miatt
Zokogott, mint aki télen tűnt nyarat sírat.

No, de egyet nyelt a Kakas s megint hetyke már.
Szólt a Tyúknak: — Elvettelek. Tény ez, s egyben kár!
Most e zajos csirkehád az idegemre megy.
Hallgass rám, ha azt mondom, hogy elég volt. Eredj!

Hetyke kis Tyúk, aki eddig lesett és figyelt,
Megörült, hogy a kotlósnak ideje kitelt.
Gavallérját átölelte: — Ne menj vissza, nem!
Gyere velem, csendes kis hely az én ketrecem.
Drágicám, az idegeid megpihennek ott...

S elvonult a két „jómadár“, elvonult legott.

Csípős vers most ez a versem, szúrós tüske tán, —
De úgy készült, istókuccse, természet után!
Írására, ahogy mondom, éppen az az ok,
Hogy vannak még ilyen Tyúkok s ilyen Kakasok!

Fordította: K. Tóth Lenke

* * *

Tito egyetlen lépést sem tesz a Wall Street engedélye nélkül

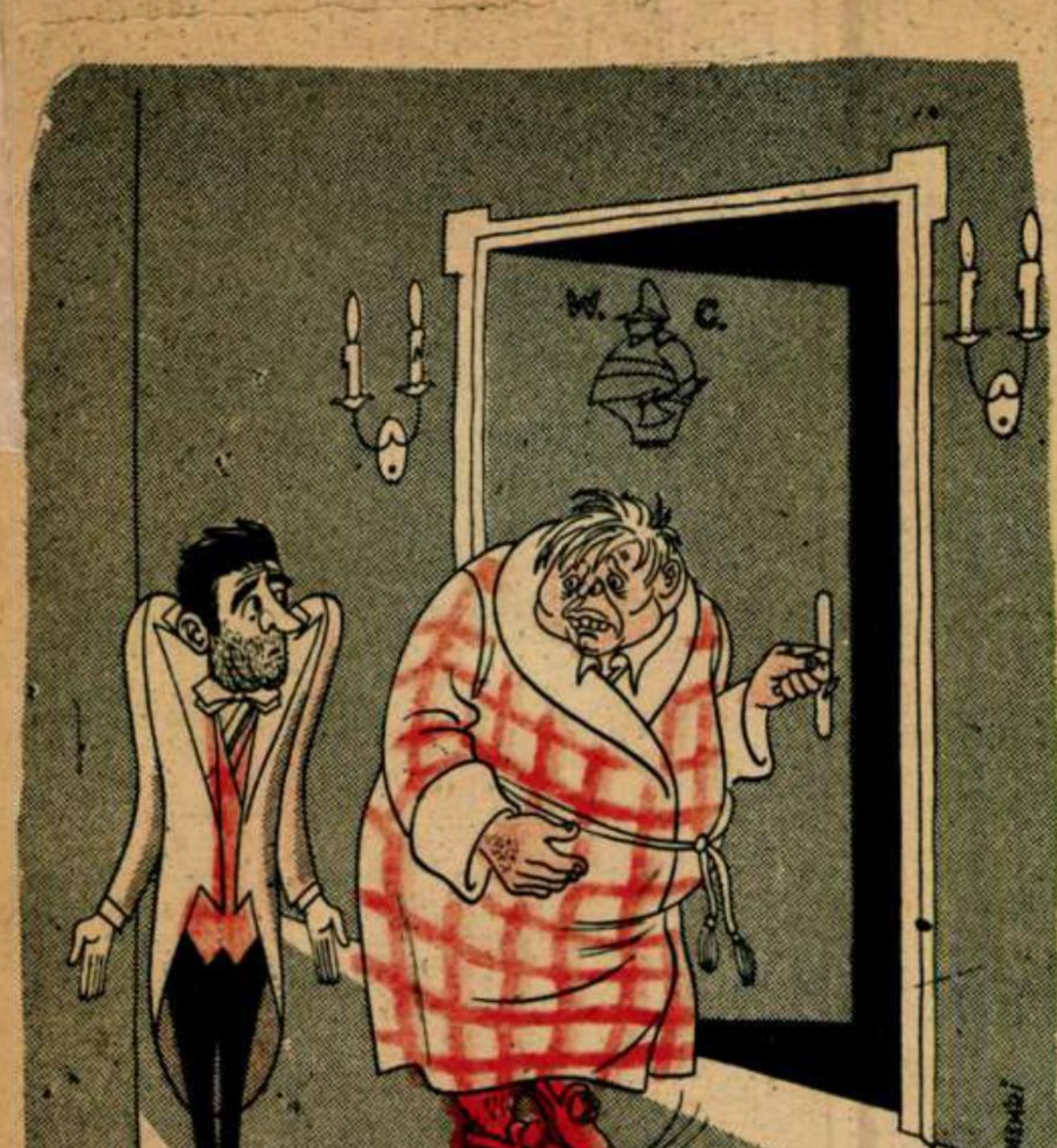

Tito: Borzasztó! Még mindig nem jött be a washingtoni interurbán? A legnagyobb kellemetlenségeknek teszem ki magam, de nem tudok tovább várni.

Ebadta is torkig van vele

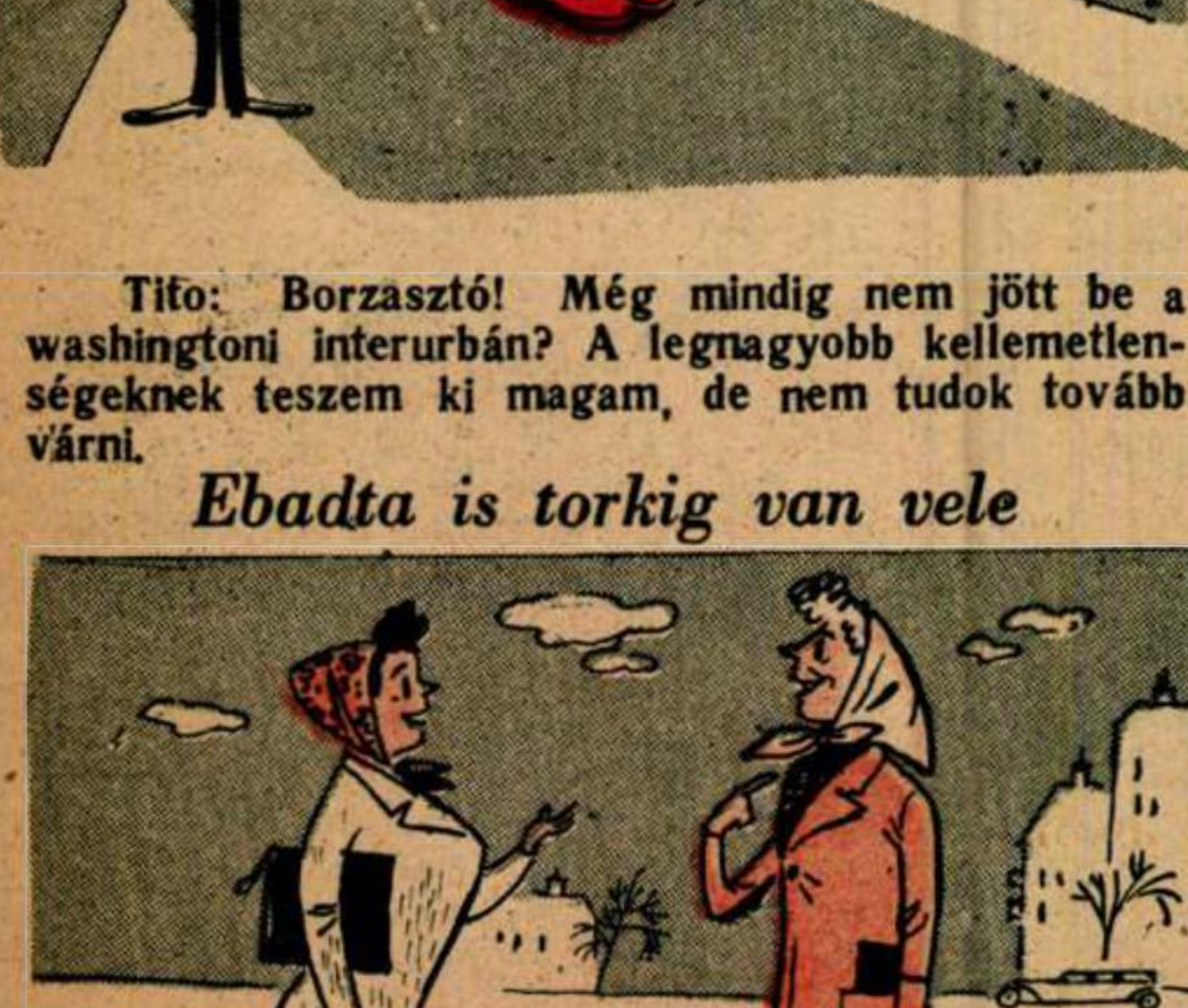

— Átjössz hozzám délután játszani?
— Van még bejglitok?
— Van bizony!
— Akkor nem megyek!

Az angol flottaparancsnok — Ridgway alárendeltje

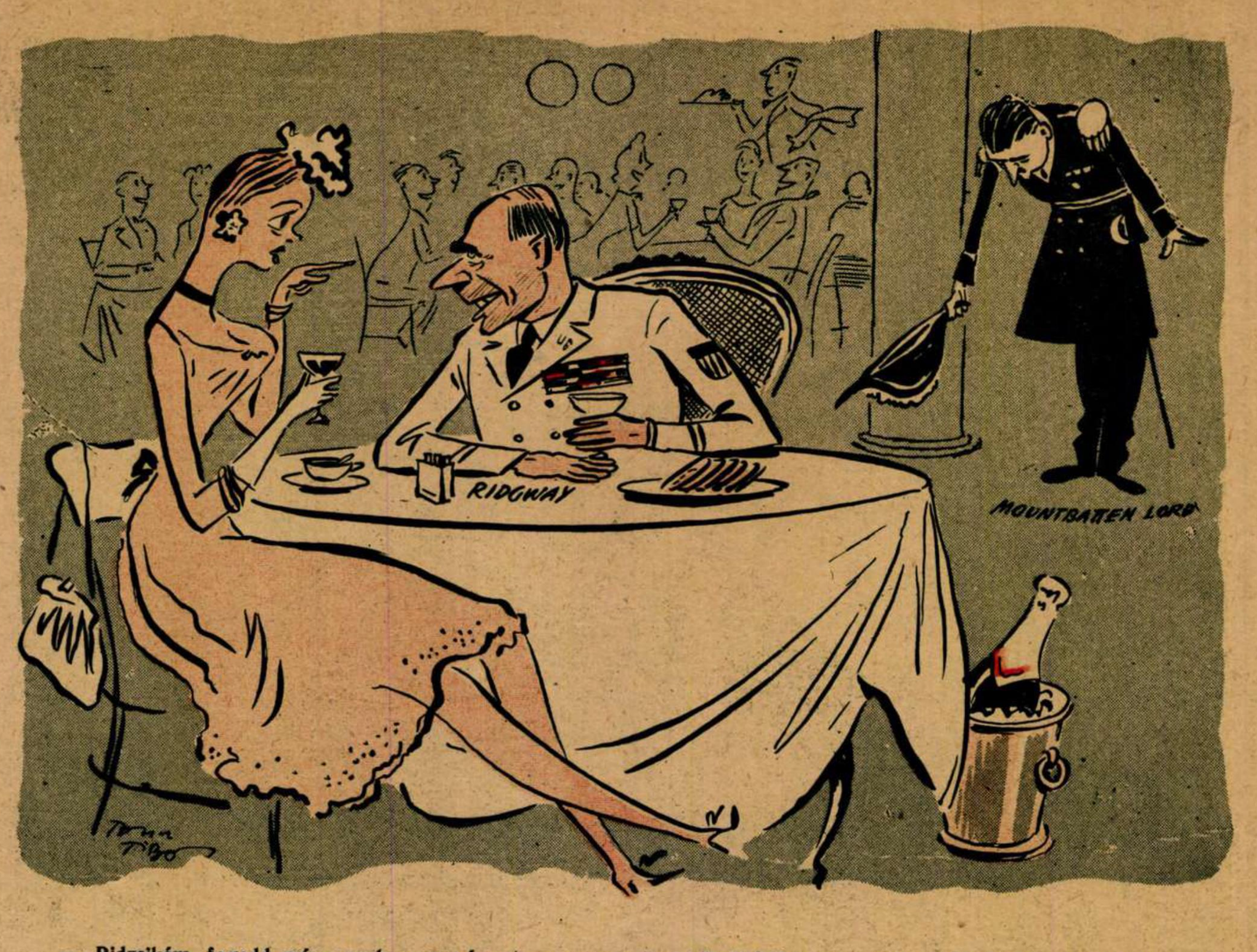

— Ridzsikém, fogadd már ennek a szegény tengernagynak a köszönését, egész éjszaka itt hajlong az asztalunk előtt...
— Rendben van kis cicám! A kedvedért majd odabiccentek neki...

D. Kovács meg a jég

Félreértés ne essék, a címben előforduló jég nem azt a jeget jelenti, amelyikkel a folyók télidőn betakaróznak, hogy meg ne fázzanak a nagy hidegben, hanem azt a komiszabbfajta jeget, amelyik nyaratszaka ugrál le néha az égből, ha rájön a bolondéria. A D. Kovács meg nem a Darabos Kovácsot jelenti, sem a Deli Kovácsot, akik igen derék emberek, hanem a Duplafejű Kovácsot, aki kulák a legrosszabbikából. Node tartsunk sorrendet.

A Kultúrházban, a villanyfény éjszakai napsugaránál a biztosításról beszélgettek az emberek két sakkjáték között. (Az öreg Szabó Pista bácsi úgy rávert a Röszkei gyerekre, hogy csak úgy porzott volna, ha porosak lettek volna a sakkbabák.) A biztosítást beszélték, hogy most már kötelező a tűz- meg a jégkárbiztosítás. Hogy igen okos dolog az.

— Mert az egyszeri ember, a bolond, amikor a jég verte a szőlejét, még nekiment egy karóval s ő is elkezdte verni, mondván: Lássuk, uramisten, mire megyünk ketten! Ha ma élt volna az egyszeri ember, ehelyett kinyitotta volna a sublótfiókot s megnézte volna, hogy rendben van-e a jégkárbiztosítási kötvénye. S nevetett volna a jégesőnek, hogy az szégyenében menten elállt volna...

— A Duplafejű Kovács, a kulák az nem kedvelte a jégkárbiztosítást, de miért? Igen fura oka volt annak... — kezdte volna a Röszkei-gyerek, de tovább nem jutott. Fiatal is volt, rá is vertek a sakkjátékban, hát várjon a történetével, no.

— Bizony jó dolog az — tette le a garast Csugari Balázs — ha az embernek nem kell félnie a kártól, mert a biztosító megtéríti. Az öreg Reszegi Jani, aki tréfás ember volt, azt szokta mondani: Én legszívesebben még a pipadohányomat is bebiztosítanám tűz ellen! Azt mondták neki: Menjen már, Jani bácsi, pipadohányt tűz ellen? Azt mondta Jani: Hát, azt kellene a legjobban tűz ellen biztosítani, mert az biztosan elég a pipámban...

Lett erre nagy nevetés. Ahogy az elült, a Röszkei gyerek mindjárt kezdte volna megint:

— De a Duplafejű Kovács mért vót ellene a jégkárbiztosításnak? Igen fura oka volt annak...

— Várjál gyerek — mondta a legénynek Putnoki Sandri. — Hadd mondom el, hogy járta meg tavalyelőtt Kadarcs Laci. — Akkor még nem volt kötelező a biztosítás. Jöttek Lacihoz, biztosítson jégkár ellen. „Nem én” — mondta Laci. „Minek a?” Jól van, elmegy a biztosítóember. Hanem vagy két hónap mulva bemegy Laci a városba, nem néz se jobbra, se balra, csak megy egyenest a biztosítóhoz. „Meggondoltam a dolgot, biztosítok jégkár ellen...” — mondta hegyesen. Jól van, adnak neki plankétát, hogy töltse ki, meg minden. „Ne cicázzunk már annyit” — türelmetlenkedik Jani, „mert sürgős volna ez a jégkárbiztosítás.” „Sürgős?” kérdik. „Hát már hogyne volna sürgős”, méltatlankodik Jani „amikor már két órája megesett a jégkár...”

Hanem már igen furdalta az emberek oldalát a Duplafejű Kovács dolga, mindenki kíváncsi volt rá, milyen fura oka volt a Duplafejű Kovácsnak, hogy ne kedvelje a jégkárbiztosítást, csak restelték kérdezni a gyerektől, mert még elbizakodik. Hanem Csugari Balázs már nem bírt magával, megkérdezte egyenesen:

— No, gyerek, most elmondhatod, hogy volt a Duplafejűvel!

A Röszkei gyerek nem kérette magát:

— Az úgy volt, Bábi bácsi, hogy a Duplafejű egyre csak azt mondta: „Tűzkárbiztosítás ellen semmi kifogásom; hanem a jégkárbiztosítás nem kell se testemnek, se lelkemnek.” Addig-addig, amíg egy kíváncsi ember megkérdezte tőle, hogy miért helyesli jobban a tűzkárbiztosítást, mint jégkárbiztosítást. „Azért” — mondta a vén gazember — „mert tüzet azt tudok csinálni, de jégesőt azt nem...”

GERGELY MIKLÓS

Amint a mellékelt grafikon mutatja

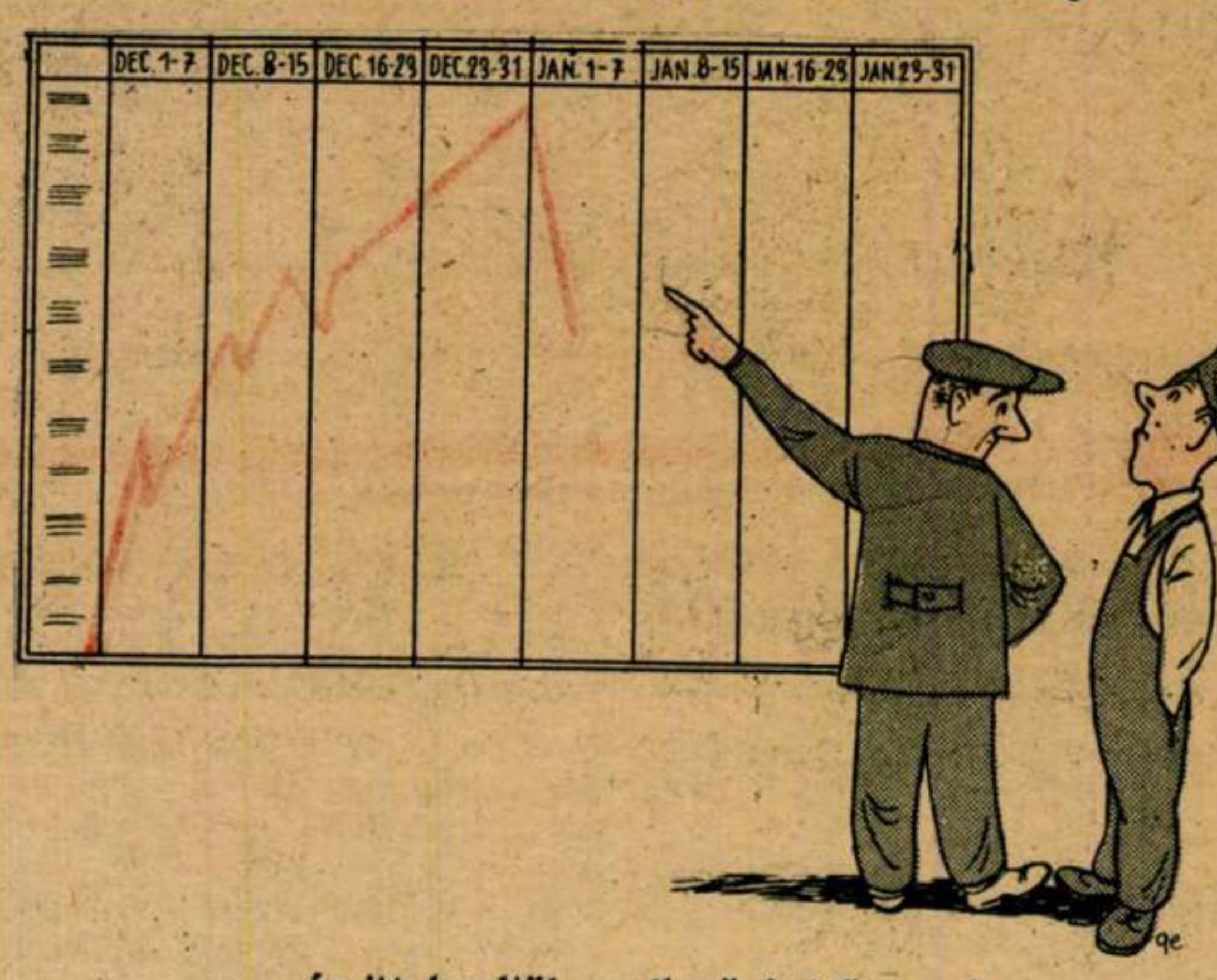

— ...és itt kezdtük a sikerünket ünnepelni...

TAPASZTALATCSERE

(Egy budapesti gyár küldöttsége Sztálinvárosba utazott tapasztalatcserére, de gyárlátogatás helyett 3000 forintos számlát csináltak a vendéglőben.)

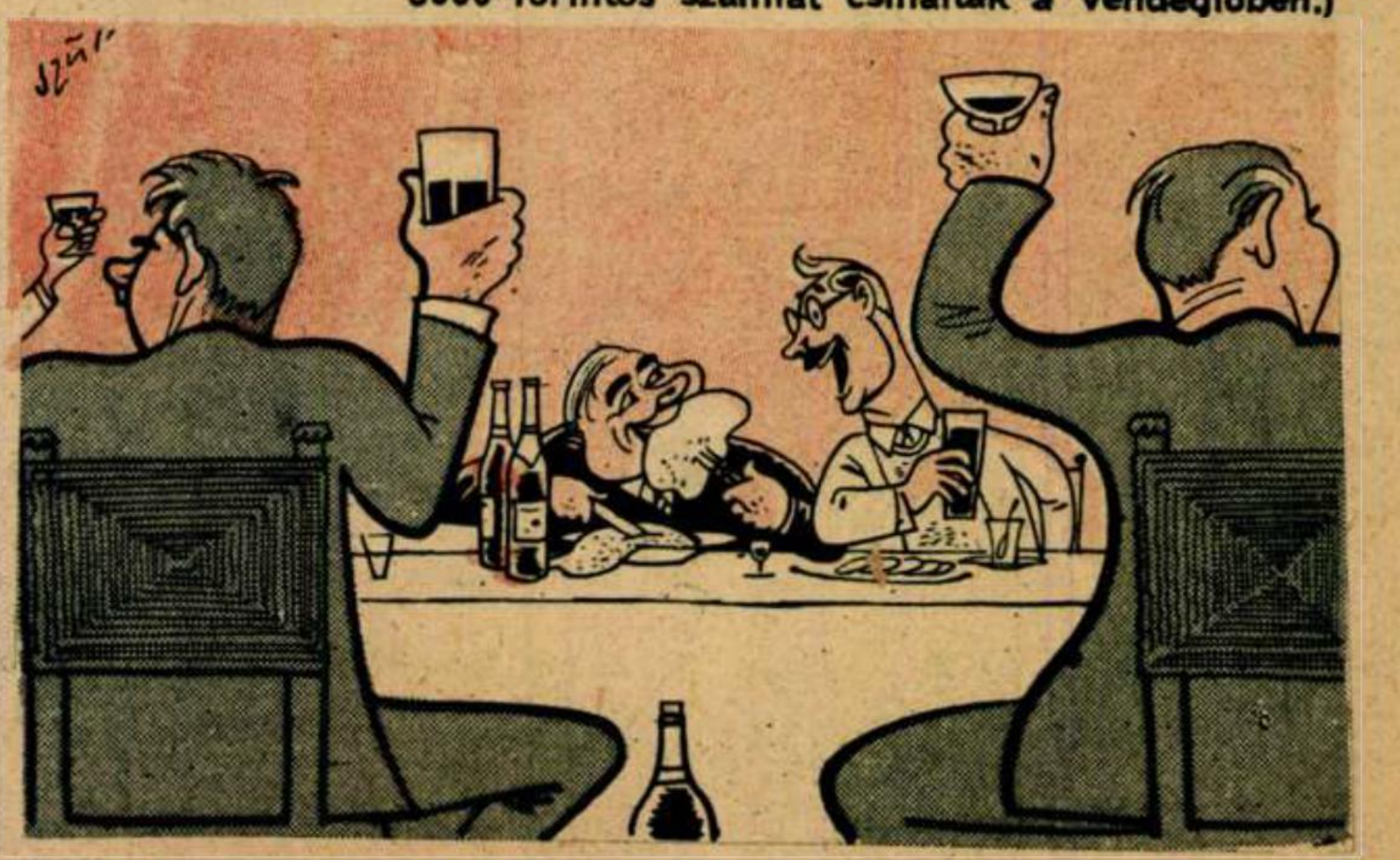

— Én azt tapasztalom, hogy a bécsiszelet jó.
— Én meg azt tapasztalom, hogy a csengődi kitűnő!
— Akkor cseréljünk tapasztalatot!

Ne így fogadjuk a bírálatot!

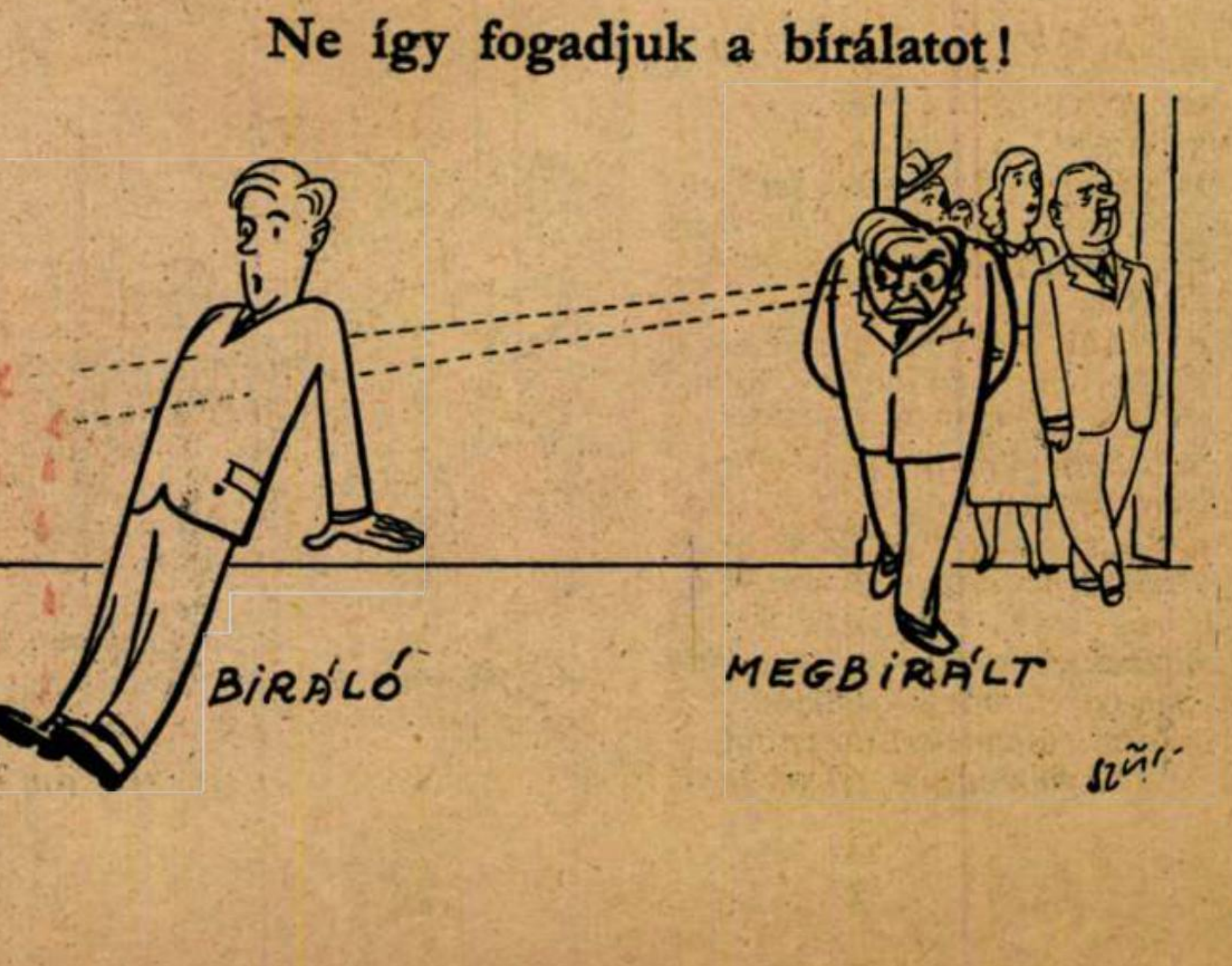

OK ÉS OKOZAT

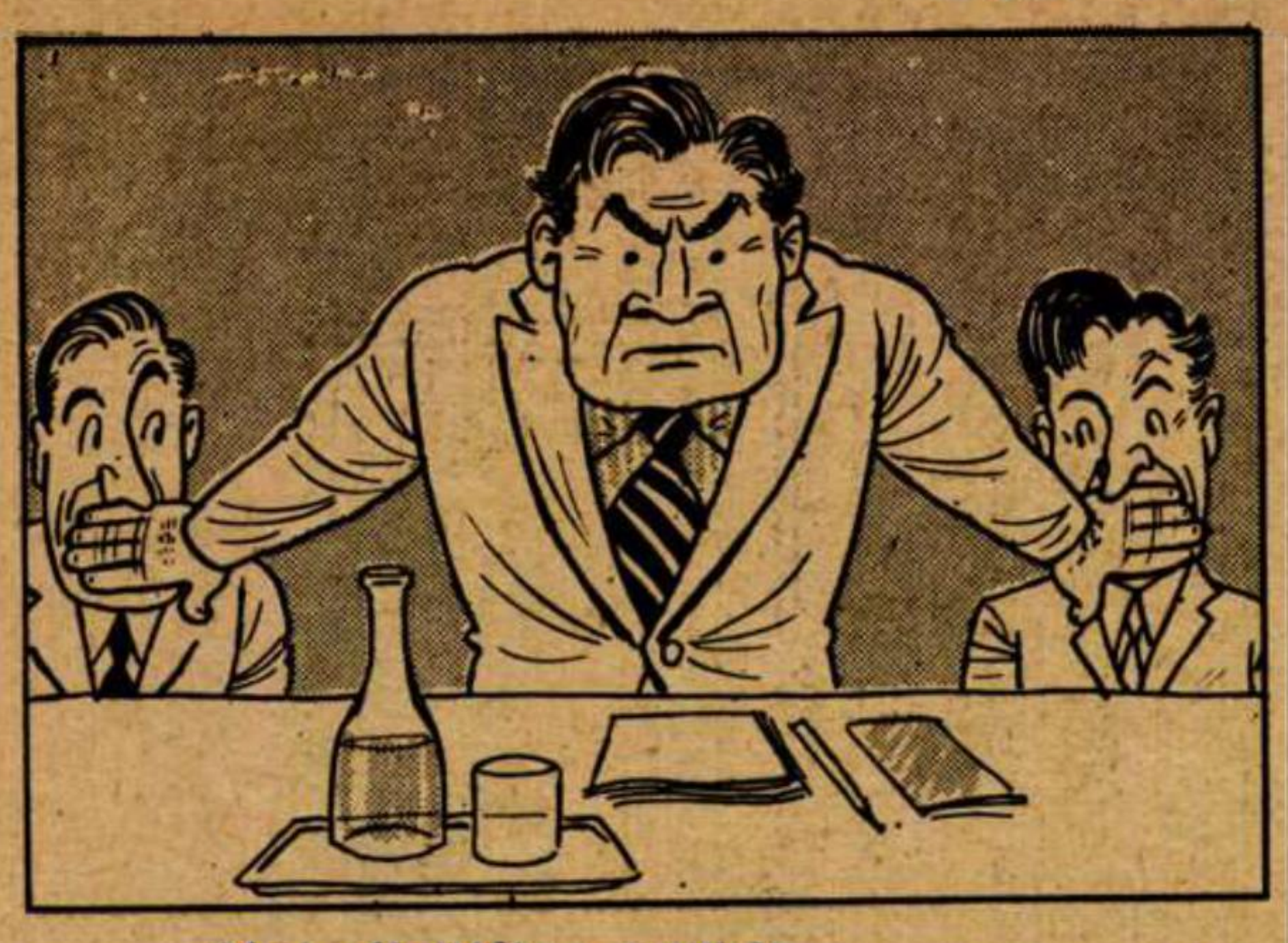

Ahol elfojtják a kritikát...

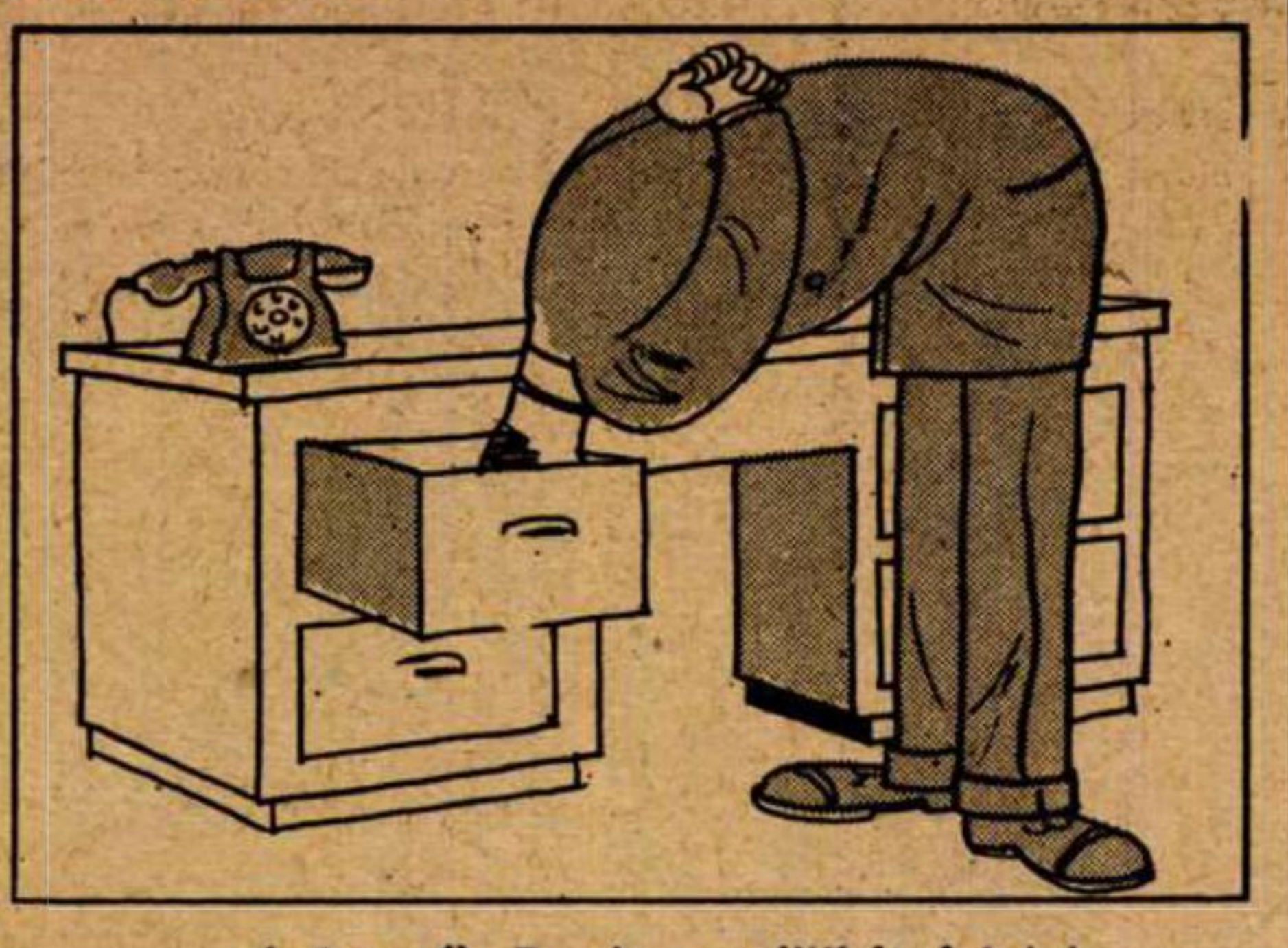

...ahol az Ü. B. struccpolitikát folytat...

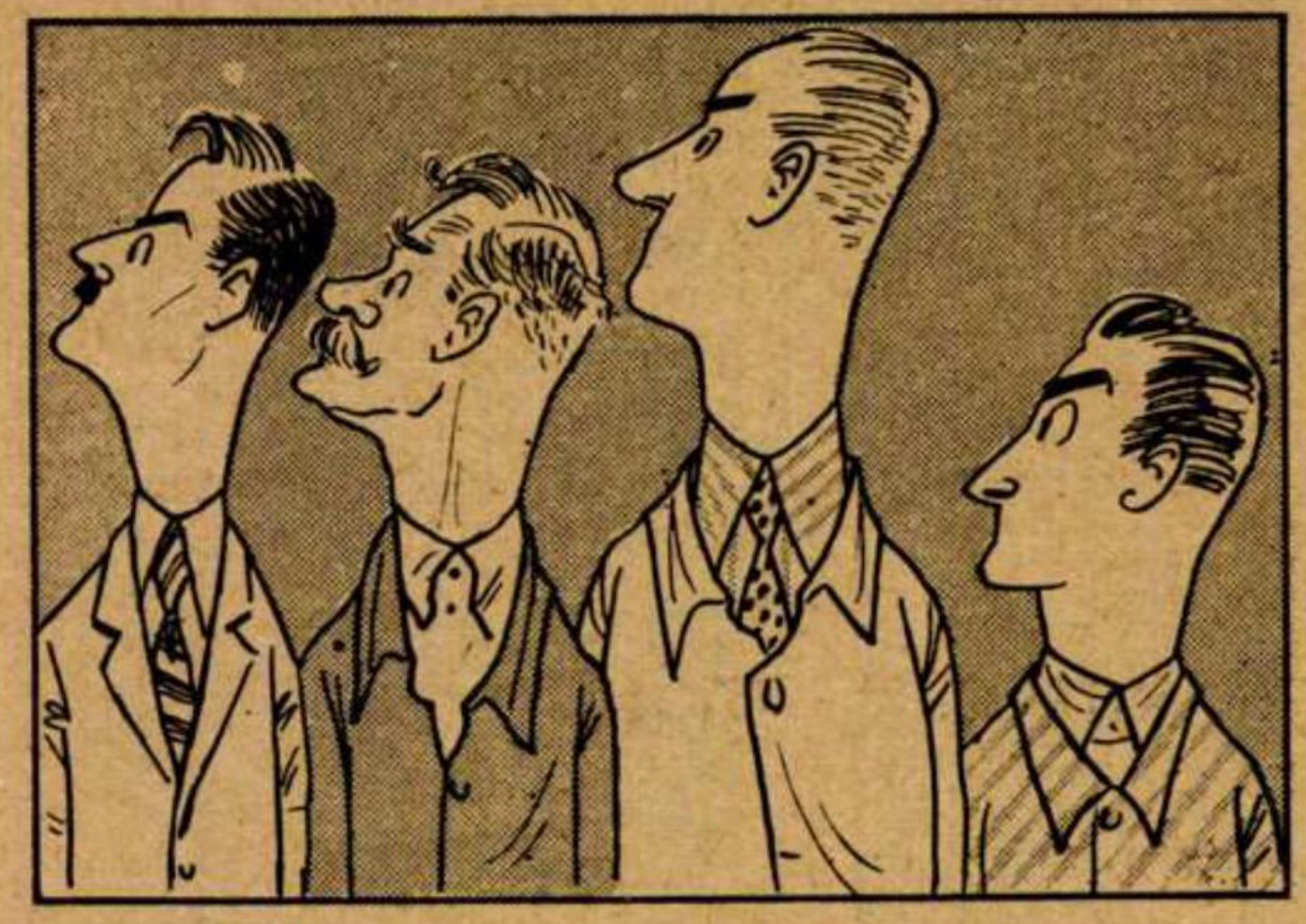

...ahol a pártszervezet elnéző...

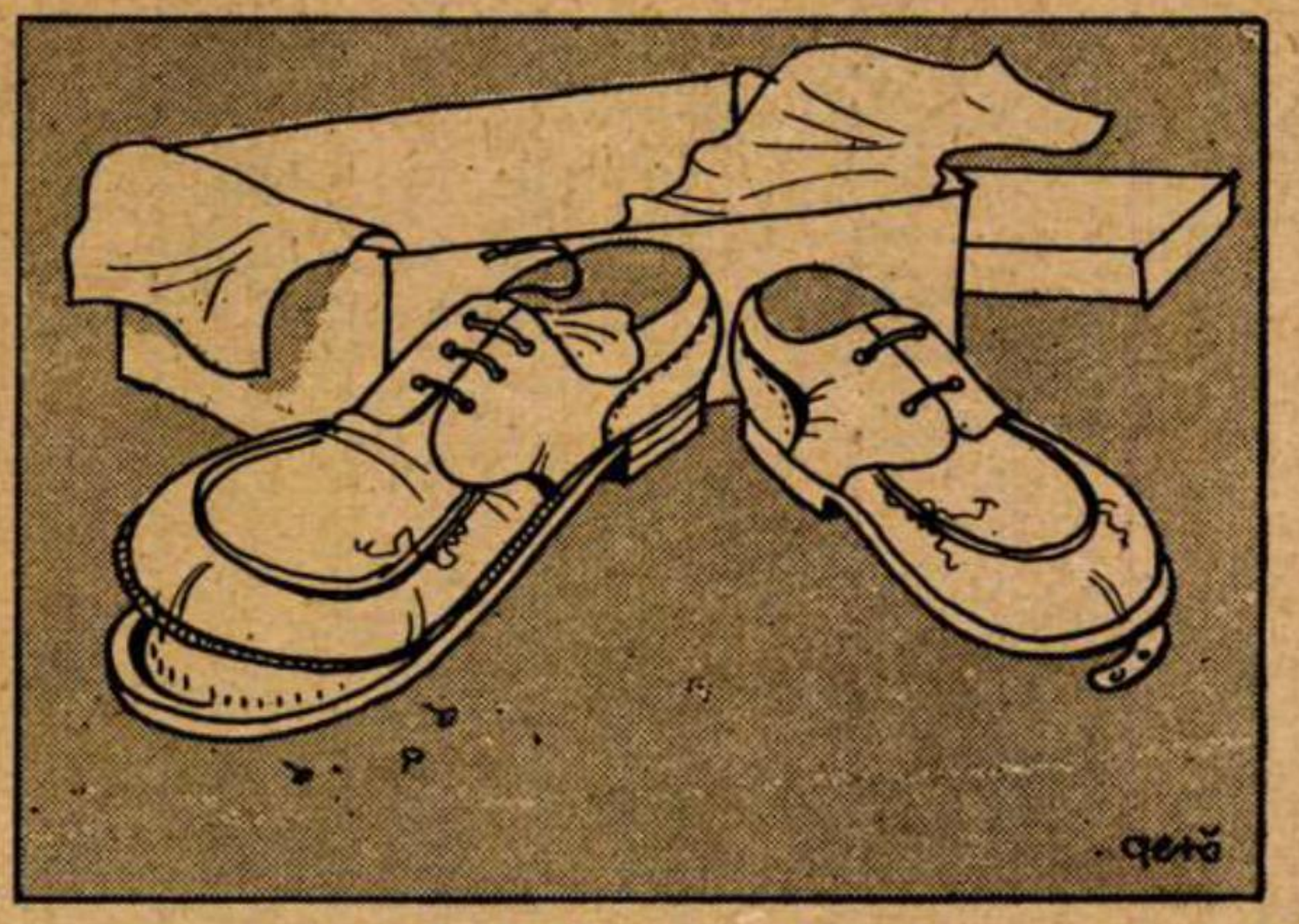

...abban a cipőgyárban így néz ki egy pár cipő.

A mezőcsáti járásban

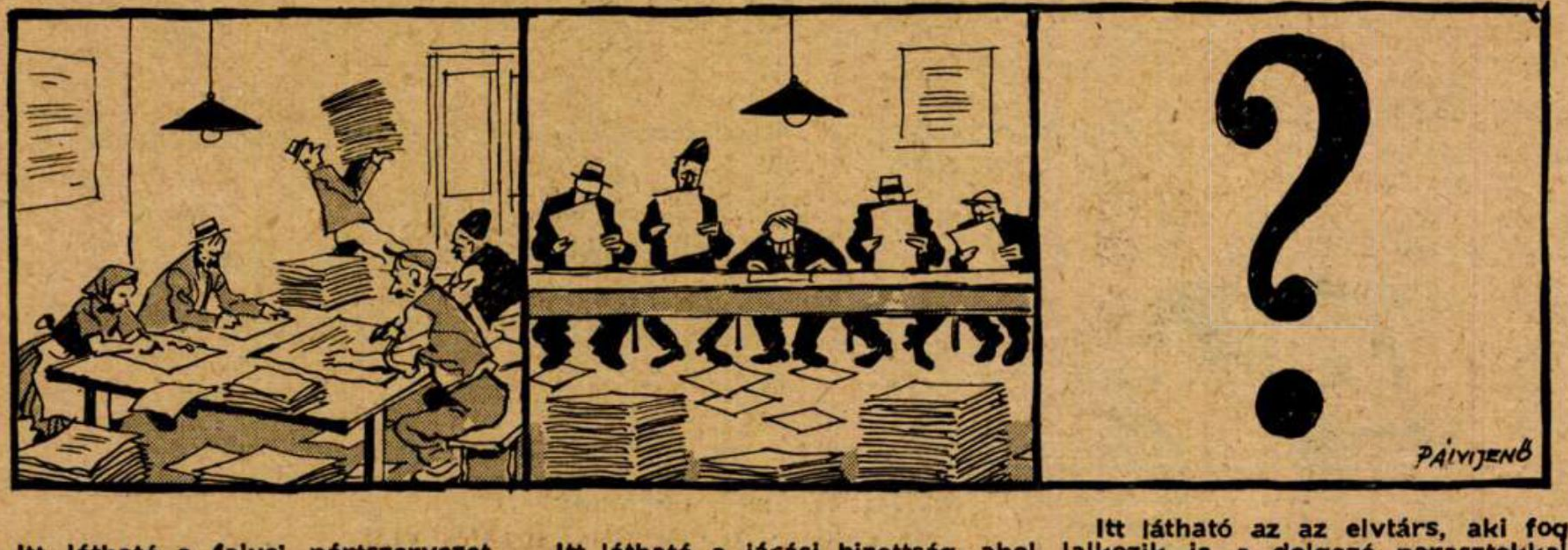

Itt látható a falusi pártszervezet, ahol jelentéseket gyártanak.

Itt látható a járási bizottság, ahol jelentéseket olvasnak.

Itt látható az az elvtárs, aki foglalkozik is a dolgozó parasztokkal.
Hogy mikor?
Arról még nem gyártottak jelentést.

ÚJÉV UTÁN

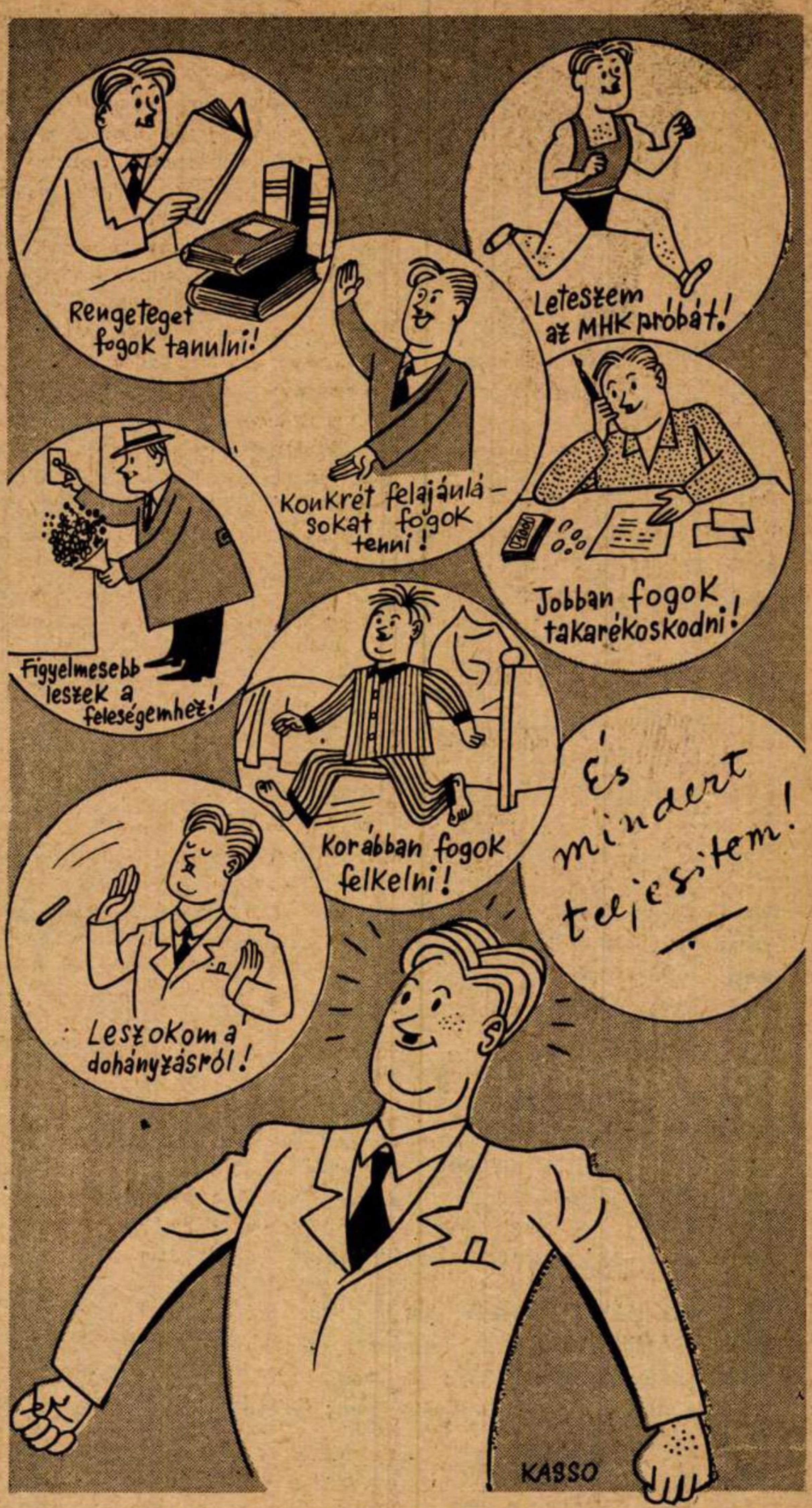
Rengeteget fogok tanulni!
Leteszem az MHK próbát!
Konkrét felajánlásokat fogok tenni!
Jobban fogok takarékoskodni!
Figyelmesebb leszek a feleségemhez!
Korábban fogok felkelni!
És mindent teljesítem!
Leszokom a dohányzásról!
KASSO

— Új életet fogok kezdeni!

---

le a bürokráciával!
le a bürokráciával!
le a bürokráciával!

Esetem a sárcipővel

Nemrég sárcipőt mentem vásárolni a cipőboltba. Hosszasan próbálgattunk a segéd kartárssal, míg megtaláltuk a megfelelő számot. Fényesen csillogó takaros jószág volt, a ballábamra simán ráment, a jobbon megakadt hátul. Mintha kicsit szűk lenne a saroknál — mondtam bátortalanul. — Dehogy — válaszolta a segéd. Csak [illegible] új. Hórukk!!! Rúgtam egy nagyot és fent volt a cipő.

Hazaérve, az előszobában negédesen féllábra állva lehúztam a balcipőt. Simán ment. Váltottam. Most következett a tragédia. Húztam, rántottam, cibáltam. Meg se mozdult, én viszont nekivágódtam az előszobaszekrénynek, amelynek tetejéről csörömpölve leesett egy dunsztos. Megjegyzem csak azért tört össze, mert üvegből volt. — „Jellemző rád, hogy még kalocsnit sem tudsz vásárolni," zsörtölődött a feleségem és a további dunsztosok épségének érdekében adott egy sámlit, amire ráültem és folytattam a harcot. Az emberi erő és értelem végül győzött az anyag felett, sikerült lehúzni, de cipőstül. Néhányszor ismételtem. Főzőkanál segítségével nagynehezen fel és még keservesebben megint le, mindig egyforma eredménnyel. A cipő bennmaradt. Feltelefonáltam a cipőboltot, ahol közölték velem, hogy ha valóban szűk, készséggel kicserélik, hozzam vissza. — De benne van a barna félcipőm — sírtam. Ha avval adom, ráfizetek. Azt mindenestre tessék kivenni — mondták. A tipp rossz volt. Harapófogó, kalapács, dugóhúzó, drót, semmi nem használt. Duplatalpú, új barna cipőm végérvényesen megrekedt a hócipő mélyén. Megkértem a szomszédom, aki cipőgyári dolgozó, — hátha segít. — Selejt — mondta megvetően, — miután alaposan megnézte. Elszabták hátul. Csak úgy tudja kivenni a cipőjét, ha felvágja a saroknál, akkor viszont a cipőbolt nem veszi vissza.

Sejtettem, hogy bonyolult ügyről van szó és elszaladtam egy ügyvédi munkaközösségbe jogi tanácsért. — Nem egyszerű eset — vigasztaltak. — A felhasított kalocsni rongált áru, ilyet nem kötelesek kicserélni, viszont a cipőboltban senkinek sincs joga felvágni. A selejtes árut visszaküldik a központi áruelosztóba, onnan a gyárba a minőségi ellenőrzőbe, ahol aztán a Meo felelősségére felhasogathatják, ami persze eltart egy ideig és az is megtörténhetik, hogy a barna cipővel bélelt kalocsni közben összekeveredik a többi közönséges selejttel. — Nem lehetne valamivel rövidebben? — kérdeztem. — Volna még egy út — mondták. A Cipőboltok Központján keresztül beadvánnyal fordulni a Belkereskedelmi Minisztériumhoz, a beadványhoz csatolni a kalocsnit és mivel a duplatalpú barna félcipőjére száraz idő esetén szüksége van, arra kérni a Belkert, hogy az ügy sürgősségére való tekintettel azonnal továbbítsa a beadványt a Helyiipari Minisztériumba, arra kérve a Helyiipart, rendelje el a gyárnál, hogy a kalocsnit felhasogassák, feltéve, ha a Minőségi Ellenőrző Osztály megállapította a hibát.

Elég! — ordítottam dühösen. Elég! Majd én megoldom egyszerűbben. Tavaszig így hordom duplán ezt a selejtes dögöt s tavasszal mikor rügyezni kezdenek a fák, felkoncolom, felhasogatom, összedarabolom, kalocsni fasírtot csinálok belőle, addig pedig annyi mindent kívánok a selejt készítőinek, hogy a fele is sok lenne.

Andor Leon

---

le a bürokráciával!
le a bürokráciával!
le a bürokráciával!

Amíg egy rajz eljut odáig

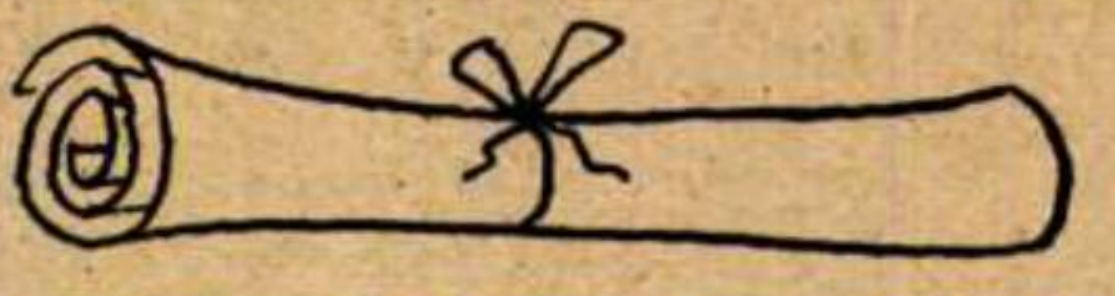

Mi volt a feladat? Az, hogy egy műszaki rajzot az IKARUS-gyár üzemszerkesztési osztályáról egy másik vállalathoz juttassunk. Ennek a vállalatnak dolgozója eljött az IKARUS-ba a rajzért.

Milyen volt az útja a rajz átadásának?

A kész rajzhoz mellékeltek egy úgynevezett kísérő, „osztályközi" levelet. Az osztályközi levél az engedélyező osztályra ment, de ott nem fogadták el, mert csak két aláírás és a másik gyár megbízólevéllel ellátott dolgozója igazolta a rajz kivitelének szükségességét. Mi hiányzott még? Cséfalvy főosztályvezető aláírása. Cséfalvy kijelentette, hogy nem foglalkozik ilyenekkel. Ezért a termelési főosztályról Zerkovitz igazgató-főmérnökhöz küldték a rajz átadásával megbízott dolgozónkat.

Ezzel még nem intéződött el az ügy, mert az igazgató-főmérnöknek sok dolga volt és a termelési könyvelés vezetőjéhez utasította dolgozónkat, akit az aláírások összegyüjtésével és a rajz átadásával bíztak meg. A termelési könyvelés vezetője értekezleten volt. (Még pedig házon kívül!) Polónyi elvtárshoz küldték dolgozónkat. Ő is házon kívül volt.

Végre akadt egy jótét lélek, aki aláírta az „osztályközi" levelet.

Most már csak az értékesítési osztály aláírására volt szükség. Ezt váratlanul gyorsan megkapta. De még mindig baj volt, mert a rajzot tartalmazó borítékra ragasztópecsétet kértek. Roham a ragasztópecsét után. Siker! De a ragasztót is alá kell írni! Megindult az új hajsza az aláírásra illetékes személy után. Dolgozónk végigszáguldott az IKARUS összes műhelyein és végre ez az aláírás is elintéződött.

Mi volt még hátra? A szállítólevél, amelyet azért nem állították ki, mert az aláírások hiányoztak. Kiállították és a rajzot át kellett adni annak az elvtársnak, aki a másik vállalat megbízásából órák óta várt rá. Még csak annyit, hogy az a műszaki dolgozó, aki az aláírásokért és a ragasztópecsétért szaladgált, hat forint órabért kap. Jobban is ki lehetne használni munkaerejét! Az éberség nagyon fontos, különösen, ha szigorúan bizalmas rajz kiadásáról van szó. De mégis csak kell lenni egy felelős személynek, aki rövidebb úton adhat kiadási engedélyt.

Az IKARUS
egyik műszaki dolgozója

---

le a bürokráciával!
le a bürokráciával!
le a bürokráciával!

Jutalmat a megfejtőknek!

I.

A Somogymegyei Építő és Tatarozó V. a következő levelet kapta: „Értesítjük a Vezetőséget, hogy a javukra mutatkozó 217 forintot öt napon belül juttassák el vállalatunkhoz, mert ellenkező esetben a követelést a Döntőbizottság előtt érvényesítjük. Remes Ferenc igazgató."

*

A Somogymegyei Építőnek fogalma sincs, hogy Remes Ferenc hol igazgat és hogy kinek tartoznak 217 forinttal. A felszólító levélen ugyanis semmiféle vállalati jelzés nincs. A Somogymegyei Építő nem akar a Döntőbizottság elé jutni, ezért a Ludas Matyi útján kérdezi — ha tartozik, kinek tartozik?

II.

A Kohó- és Gépipari Minisztérium a következő szövegű levelet küldte a Hang- és Kinotechnikai Gyár könyvelőségének:

„Felkérem, hogy X. Y. .... miatt cseh vizumlapköltségre Ft 1, azaz egy forintot a KGM útlevélcsoportjánál sürgősen befizetni szíveskedjenek. Dr. Udvardi Miklós, a minisztériumi titkárság vezetője."

*

A Hang- és Kinotechnikai Gyár nem tudja, hogy ki az az X. Y., ezért az egy forintot nem tudják elküldeni.

Tenger

Képzeld el Ludas, hogy hatalmas szürke vizet látsz, szinte nincs is vége. A parton nincsenek hajók, nem lehet átjutni a „tenger" túloldalára. Bárka, csónak sincs a láthatáron. Vannak, akik hatalmas köveket dobálnak a tengerbe, de azok nem merülnek el. Ebből is látható, hogy ez a tenger nem is olyan mély, mert az óriási kövek csücske mégis kilátszik belőle. Sokan ezeken a köveken ugrálva igyekeznek átjutni az óceánon, de vakmerőségükért megfizetnek. Nyakig besározódnak, cipőjük is tele lesz vízzel.

Hol van ez a tenger? Kispesten, a XIX. kerületben, a Vörös Csillag Traktorgyár udvarán. Aki nem hisz ezeknek a soroknak, az öltözzön búvárruhába és próbáljon meggyőződni arról, hogy minden szavam igaz.

Persze, ezen az állapoton, — amely esős idő esetén mindig megismétlődik, segíteni is lehetne. Meg kellene csinálni az utat. Talán egyszer egy arra illetékes — ha nyakig merül a sárba, vízbe — el is rendeli a javítást.

Korompai Erik
Vörös Csillag Traktorgyár

---

le a bürokráciával!
le a bürokráciával!
le a bürokráciával!

Csőkígyó

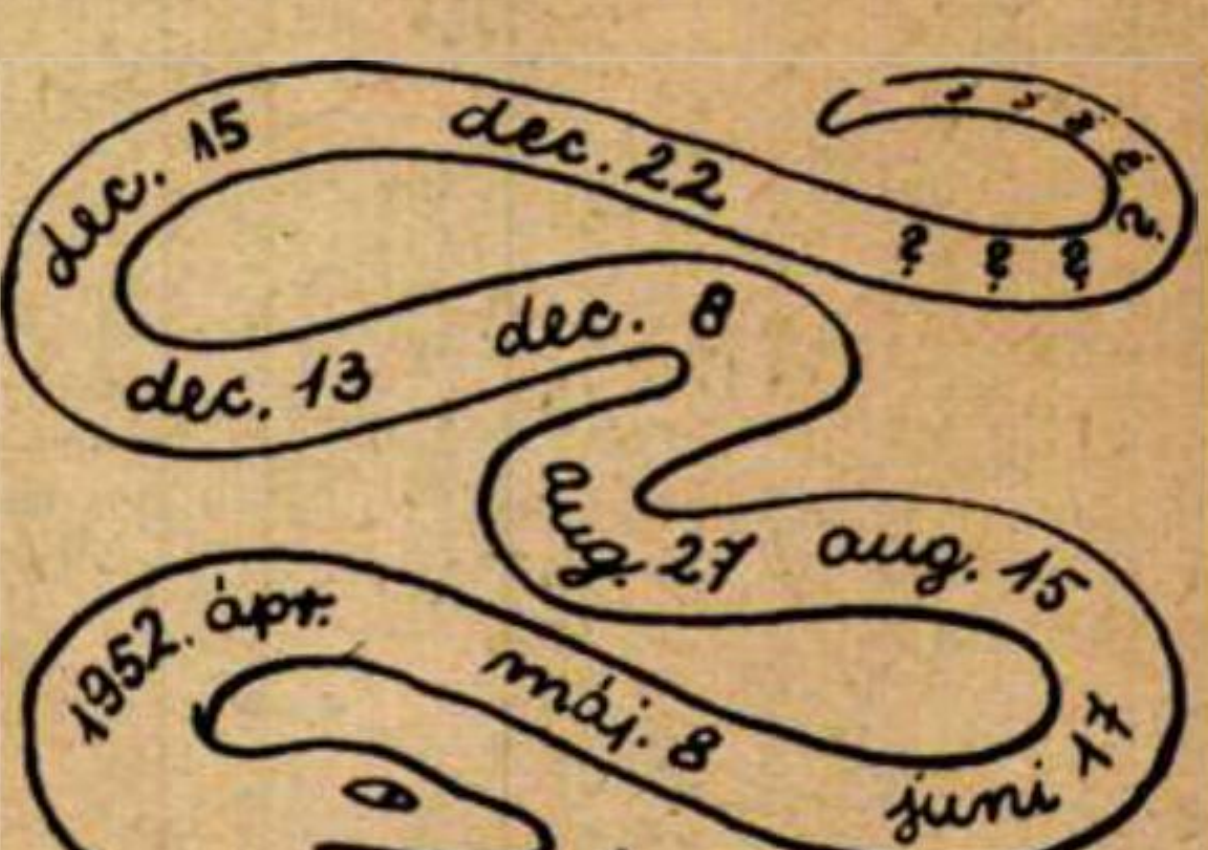

Vállalatunk erőtelepének túlhevítő csőberendezéséhez, a meglévő csövek kicseréléséhez (mivel nem bírják a teljes üzemnyomást), 1952 áprilisában túlhevítő csőkígyó megrendelése vált szükségessé. A csőkígyókat a rajz elkészítése után május 8-án a Cső- és Szerelvényértékesítő Vállalatnál megrendeltük. A Könnyűipari Minisztérium Budapesti Pamutipari Igazgatósága utalta ki a csőkígyót. Ez május 6-án történt. Június 17-én, amikor a csőkígyót sürgettük, megtudtuk, hogy rövidesen rendelési igazolást és szállítási határidőt kapunk.

Augusztus 15 és augusztus 27-én sürgettük az igazolást és a határidőt. Megtudtuk, hogy december 15-én szállítják a csőkígyót.

Nem szállították, pedig óvatosságból már december 8-án felszólítottuk a vállalatot, hogy gondoljon a közeli szállítási határidőre. Sőt nemcsak hogy nem szállították, hanem december 13-án a Cső- és Szerelvény értékesítő vállalat így írt: „Közöljük, hogy rendelésük az ez évi hengerelési tervek között nem szerepel, ezért a szállítási szerződés meghiusultnak tekintendő."

December 15-én az egész ügyet a Központi Döntő Bizottságnak adtuk át. Erről a szállító céget értesítettük.

December 22-én a szállító vállalattól ismét levelet kaptunk, amelynek lényege az volt, hogy kötbérigényünket nem ismerik el.

A kivitelező vállalat tehát hosszú terminusra elvállalta a rendelést, ezt igazolta, terminust adott és két nappal a szállítás előtt közölte, hogy a csőkígyó gyártása nem szerepel évi tervükben.

Így lett a csőkígyóból bürokratikus tengerikígyó.

Győri Pamutszövő és Műbőrgyár
anyagellátási osztálya

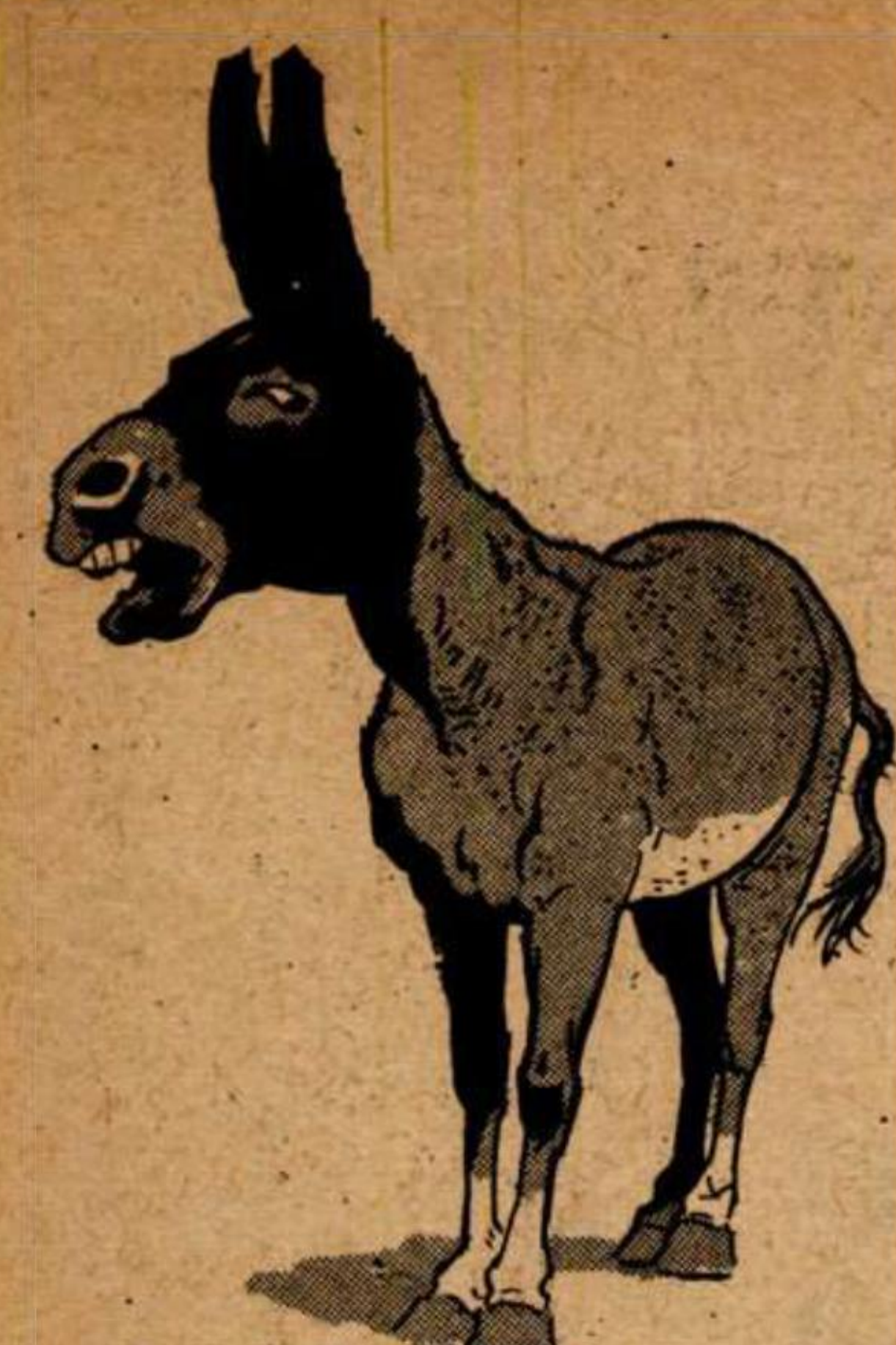

— Nem tudom, mi ütött a gazdámba! Amikor látta, hogy a szomszédék mit kaptak a zárszámadáskor a csoportban, azt mondta, hogy több eszem van, mint neki...

●

„Takarékos" ember

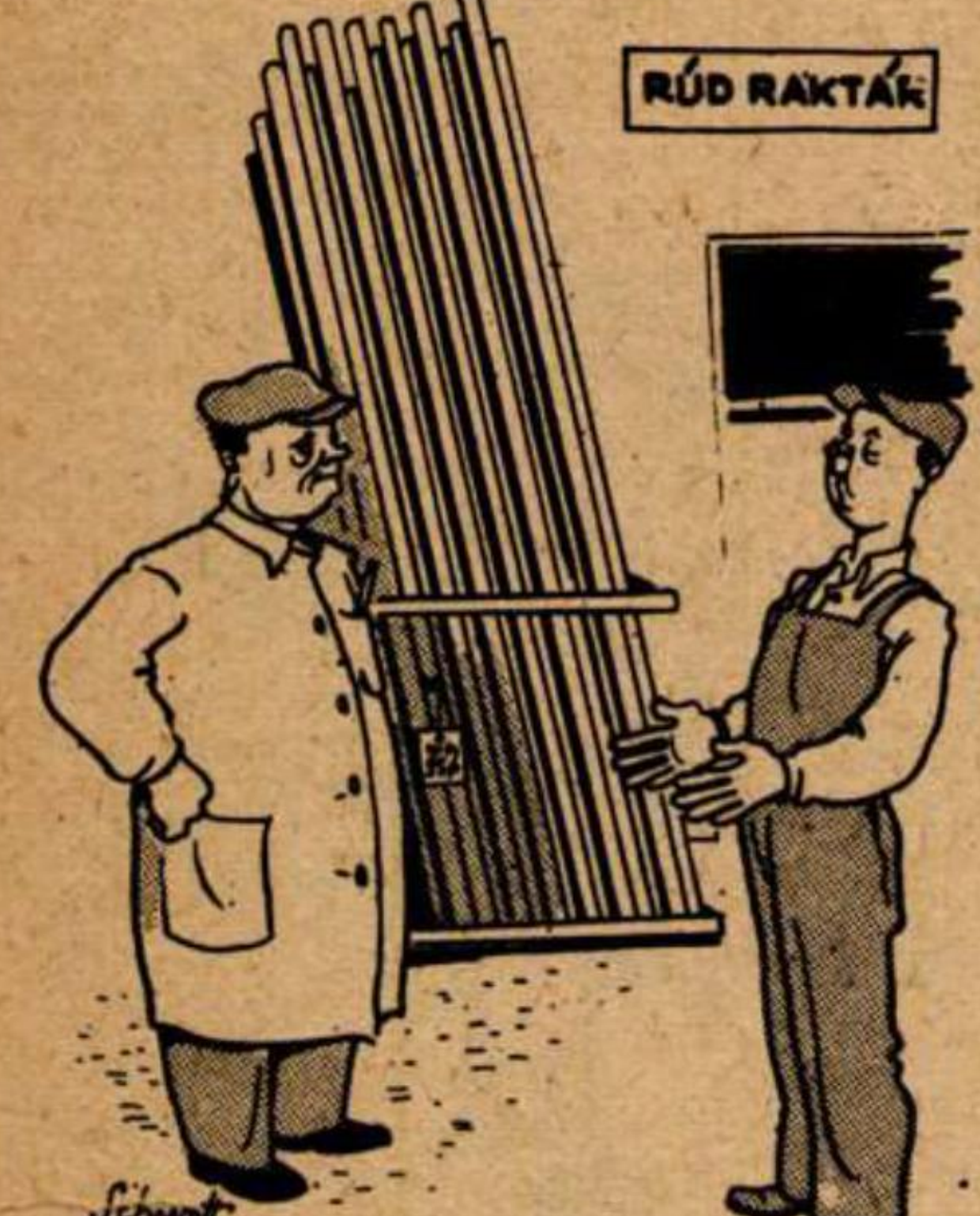

— Szakikám, adjon egy ilyen darabot a 25-ös svédvasból, de lehet egy-két miliméterrel nagyobb is...

●

Nagyon ritkán közlekedik a 25-ös villamos

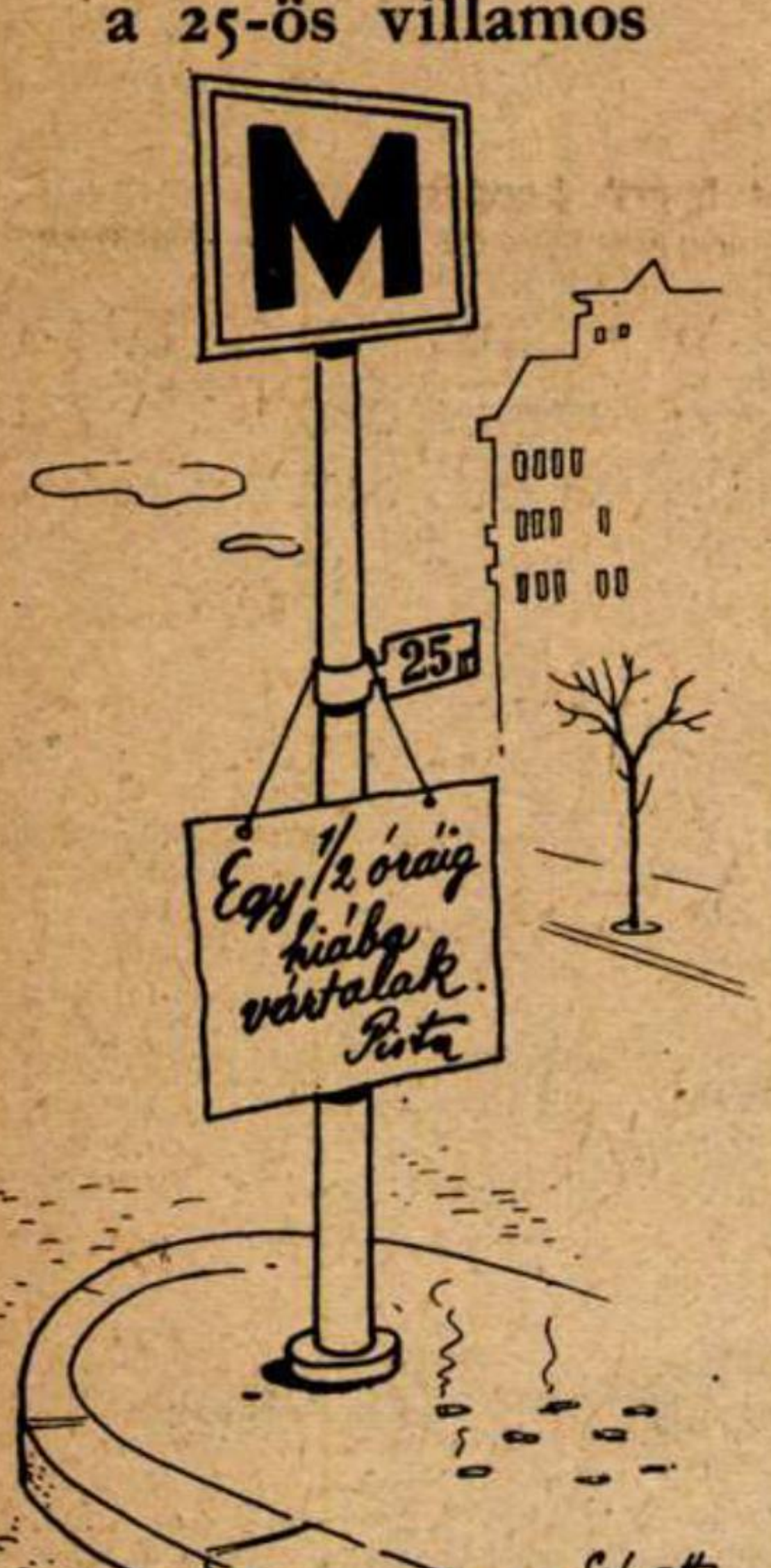
M
25
Egy 1/2 óráig hiába vártalak. Pista

Vásárlások idején

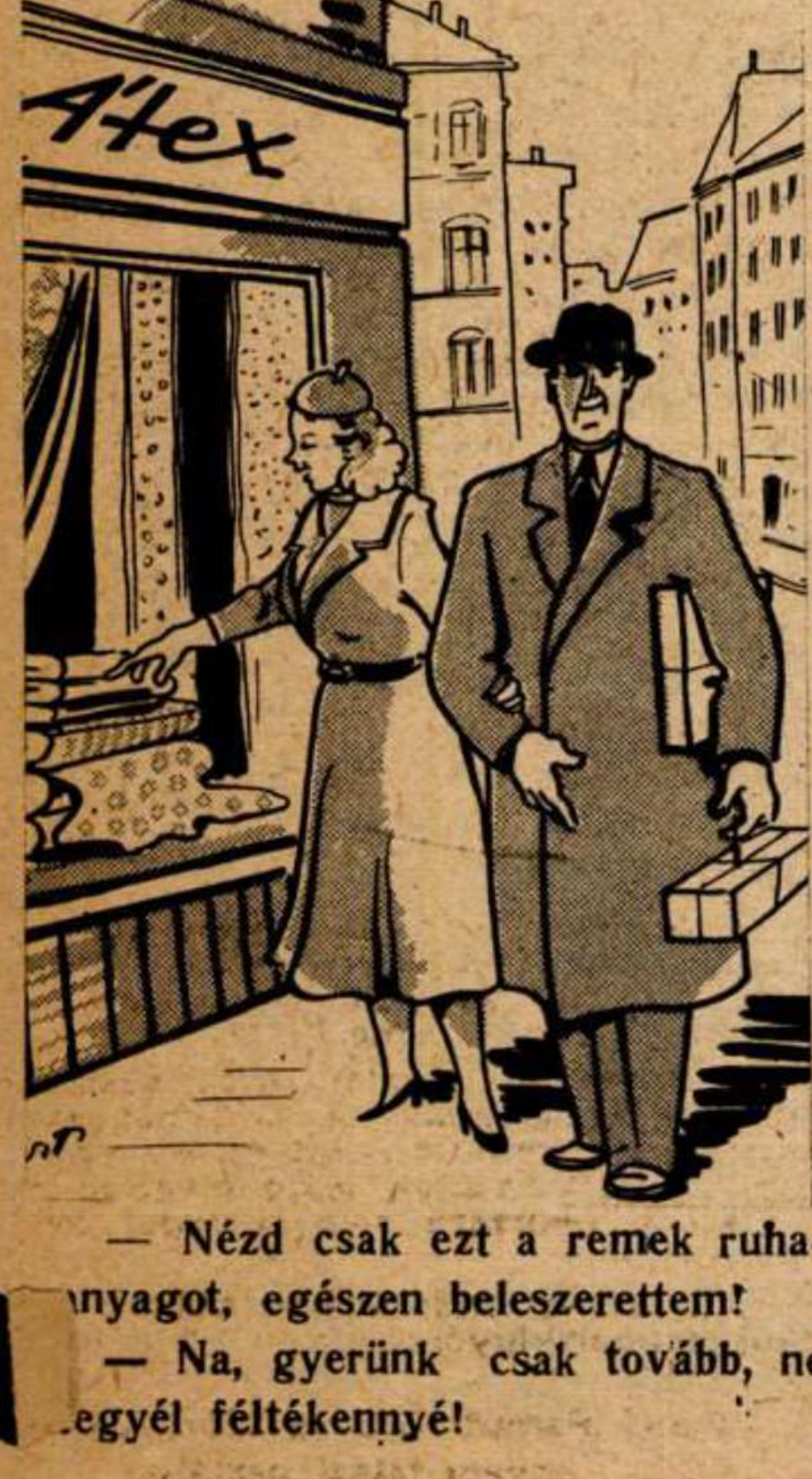

— Nézd csak ezt a remek ruhaanyagot, egészen beleszerettem!
— Na, gyerünk csak tovább, ne legyél féltékennyé!

Virág kartárs a „Káder"

Virág kartárs egy napon kevésnek érezte, hogy ő egyszerű dolgozó. Elhatározta, hogy előlép káderré Mert kádernek lenni szebb is, jobb is. Így vélekedett Virág kartárs. Egy darabig fontolgatta, hogy s mint fogjon hozzá. Aztán úgy döntött, hogy erzsébetvárosi tájszólás helyett ezentúl népiesen fog beszélni. Ízesen, zamatosan, mintha minden szavát tőről metszették volna. S mivel éppen akkoriban helyezték át, új munkahelyére, ekként köszöntött be:

— Jaó napot kiivánok, eetársak!

Ez az „eetársak" különösen tetszett, mert elvtárs sok van, de eetárs kevés. Fölfigyelt rá a vállalat egész vezetősége, föl a kollégák, de legfőként a káderes. Ebben nincs semmi csodálatos, hiszen a vállalatban csupa budapesti tájszólást beszéltek. Felüdült a lélek, ha Virág kartárs megszólalt. Ő pedig látta ezt és gyakran beszélt. Kiváltkép termelési értekezleteken hallatta hangját. Többnyire ilyen tanácsokat adott.

— Az ömbör törmöljön. Törmöljön minél többöt. Öhun az igasság!

Fehérné, a káderes, hetek óta törte a fejét. Nem helyes politika, ha egy ilyen tősgyökeres káder alantas munkát végez a könyvelésen. Az ilyennek több dukál. A vállalatnál nem volt üresedésben fontosabb beosztás. Várni pedig nem akart. Szerencsére egy termelőszövetkezetbe főkönyvelőt kerestek. Fehérné behívta magához Virág kartársat s fölöttébb ravaszul megkérdezte tőle:

— Fejlett könyvelő vagy?

— Könyvölni, azt szipen tudok — válaszolt Virág kartárs őszintén.

Ez a kijelentés megnyugtatta Fehérnét. Virág pedig harmadnap jelentkezett a köszögi „Táncsics" termelőszövetkezetnél. Egy darabig könyvelt, igön szipön. Megszerette mindenki, habár a parasztok nem mindig értették meg a beszédét. Találgatták is sűrűn, milyen vidékről való. Végül abban egyeztek meg, hogy alighanem göcseji. Ott ugyanis egyikük sem járt.

Virág elvtárs pedig örült az előléptetésnek, örült a szép fizetésnek. És elhatározta, hogy a legközelebbi értekezleten egy jeles fölszólalással rója le háláját. A beszámoló alatt figyelt, jegyezgetett, aztán szót kért:

— Még többöt köll törmölni, eetársak! — mondta. — Ehhő, mög akkő, hogy a hibákat kikküszöbböljük szipön. Hogy mást ne mondjak, asse jó, hogy a búzaföld egy tagban van. Egy kicsinyég több tag kellene. Mer ha a tagságot szaporijjuk, mingyárt növekszik a törmölés. Asse ártana aztán, ha merészebbön kisérleteznénk. Hogy mást ne mondjak, miért ne vetnénk tököt a búza közibe? Ne mönjön kárba a sorköz.

Nagyon kiváló felszólalás volt. Ehhez foghatót nem hallottak még Köszögön. Aztán elhangzott a válasz. Abban is akadt egy-két olyan mondat, amilyenhez foghatót Virág eetárs sem hallott még életében.

KOLOZSVÁRI GRANDPIERRE EMIL

Önérzet

(Történik az athéni jugoszláv követségen)

A követ: Szóval?

A vendég: Szóval nem. Ez pofátlanság magától! Húsz percentet akar keresni a nylonharisnyákon? Lopom én a pénzt?

A követ (finoman): Én nem firtatom, hogy maga mit csinál, maga se firtassa, hogy én mit csinálok. Szabad emberek vagyunk, a lopás magánügy.

A vendég: De nem szabad túlzásba vinni! Tizenöt százalékot kap, ha nem tetszik, akassza fel magát! Hogy megy a csempészet?

A követ (lekopogja): Nem panaszkodhatunk, különösen, amióta a követségeink szakosítva vannak. Itt nem kell kémkedni, itt kizárólag csempészettel foglalkozunk. Csak cigarettával megkerestem a mult hónapban százezer dinárt.

A vendég (elismerően): Vén csirkefogó!

A követ (szerényen): Hát igyekszik az ember, igyekszik.

A vendég: De engem nem csap be! Ha rajtakapom, hogy a kölnivíznél megint meg akar lopni, a nyílt utcán pofozom fel!

A követ (megértően): Nem fogunk összeveszni.

A vendég: Hát akkor a viszontlátásra, követ úr.

A követ (megdöbbent felháborodással): Micsoda arcátlan pimaszság ez?! Micsoda lebecsülése ez egy jugoszláv diplomatának?! Maga nem tudja, maga pimasz alak, hogy a jugoszláv kormány az athéni követséget a tegnapi nappal nagykövetségi rangra emelte és az én megszólításom meghatalmazott miniszter úr?!

König tábornok és a Newsweek

(Szereplők: König tábornok és a szárnysegédje.)

— Itt a „Newsweek", tábornok úr!

— Én nem olvasok amerikai folyóiratot, mert nem tudok angolul, csak franciául.

— Akkor nincs semmi baj.

— Miért?

— Mert ez a Newsweek azt írja, hogy a vietnami francia haderő helyzete aggasztó.

— Ugyan kérem! Mit ért ahhoz a Newsweek?

— Hát nem aggasztó?

— Én vagyok a hadügyi bizottság elnöke és én azt mondom, hogy egyáltalán nem aggasztó. Aggasztó az, amiért aggódni kell!

— És a vietnami francia hadseregért nem kell aggódni?

— Nevetséges beszéd! Miért aggódjak én a Vietnamban lévő francia hadseregért, amikor egyetlen rokonom sem szolgál benne?

ÓZDON

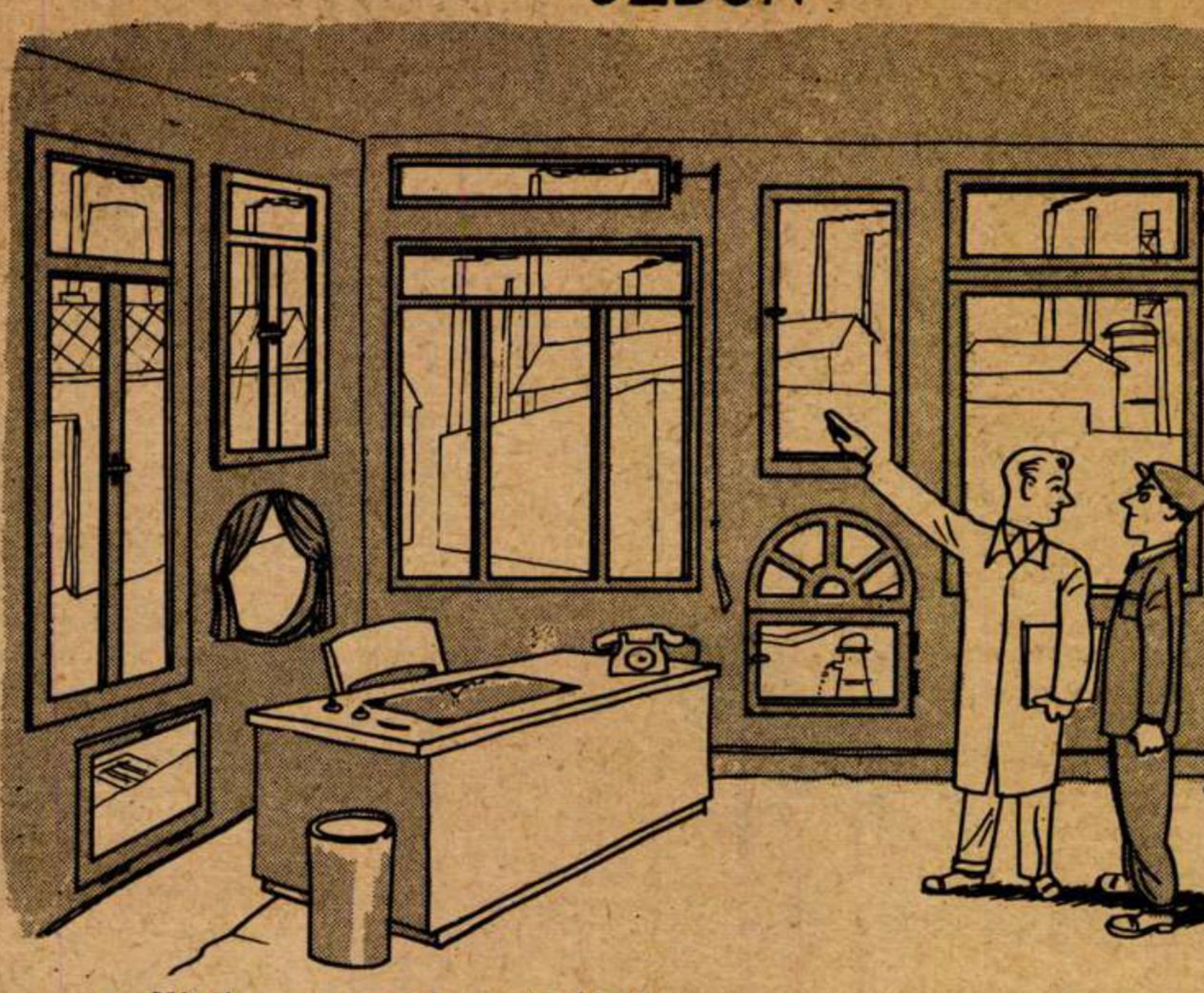

— Minek ez a rengeteg sok ablak?
— Ez könnyítés a beruházási megbizottnak! Így könnyebb neki a pénzünket az ablakon kiszórni...

●

Januárban vagyunk már!

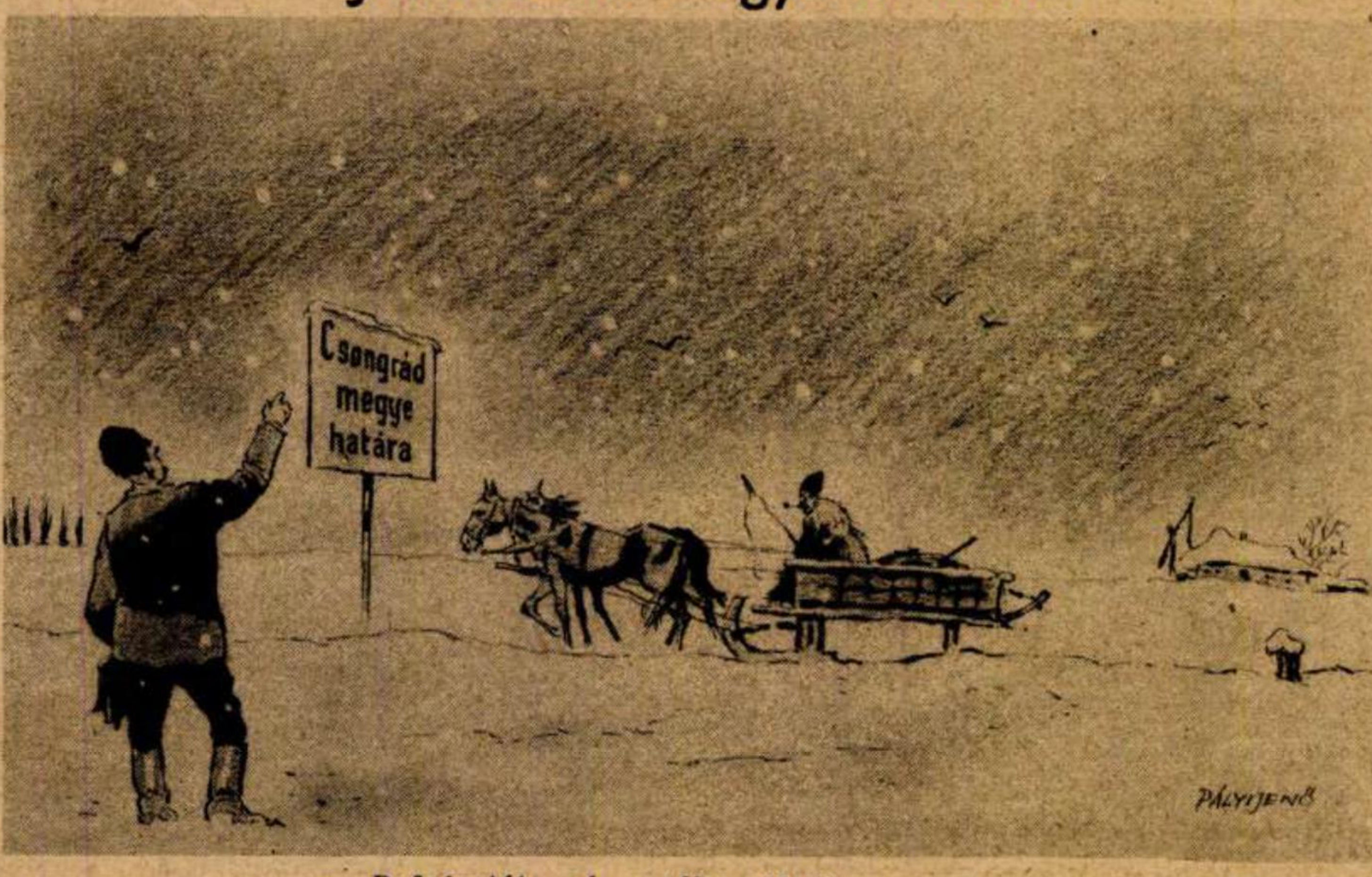

— Befejezték már a téli vetést?
— Téli vetés? Olyan nincs! Őszi vetés van!
— És őszi vetés van?
— Az sincs.

●

Az elrejtett áru közbeszól

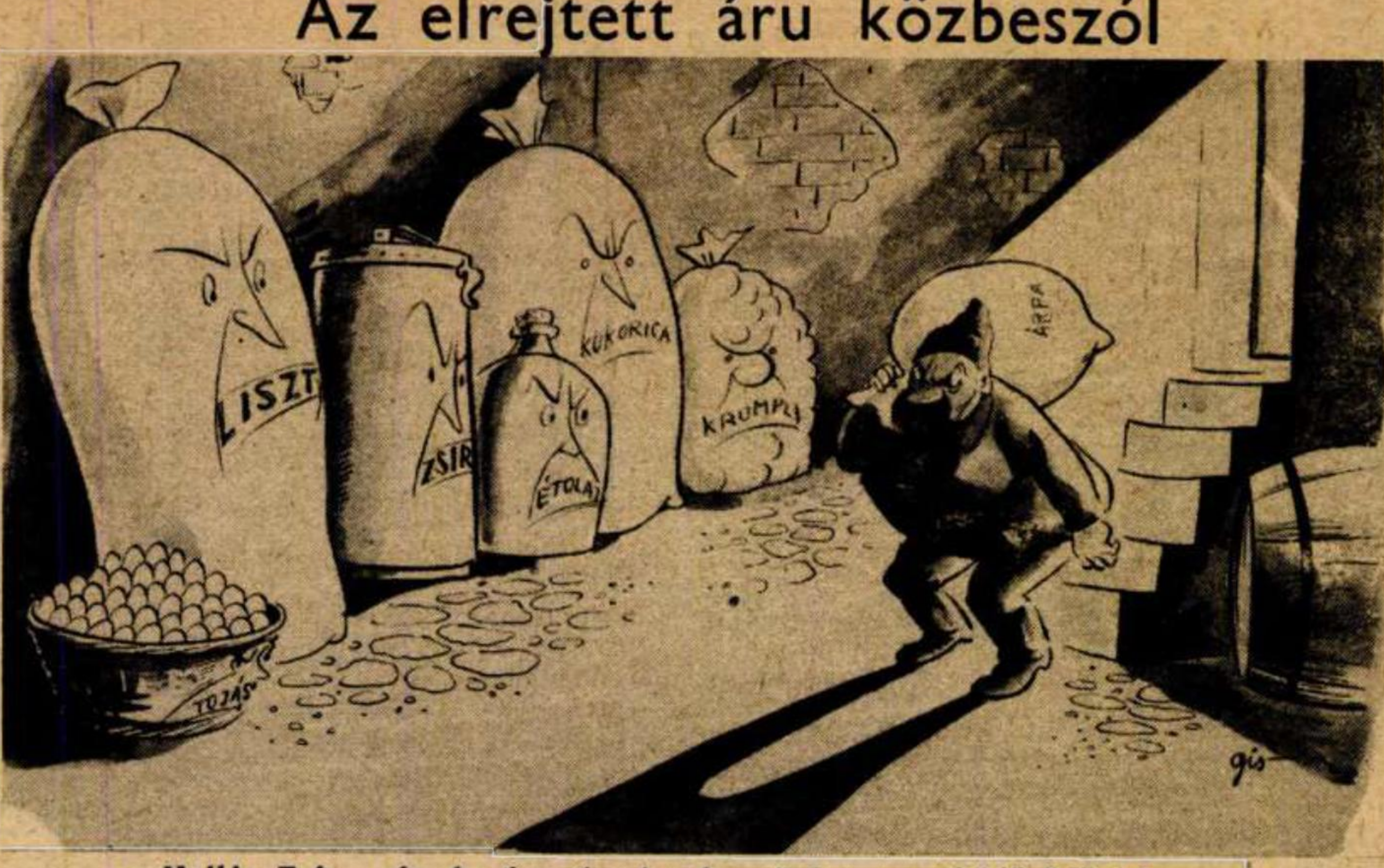

— Hallja Zsíros úr, ha így dugdos bennünket, megbüdösödünk!
— Nem baj, náthás vagyok, nem érzem.
— No, ha becsukják, azt majd megérzi, akármilyen náthás...

●

HARC A KORONGÉRT

(A Népsport írja: Jégkorongozóinknak technikailag még fejlődniük kell.)

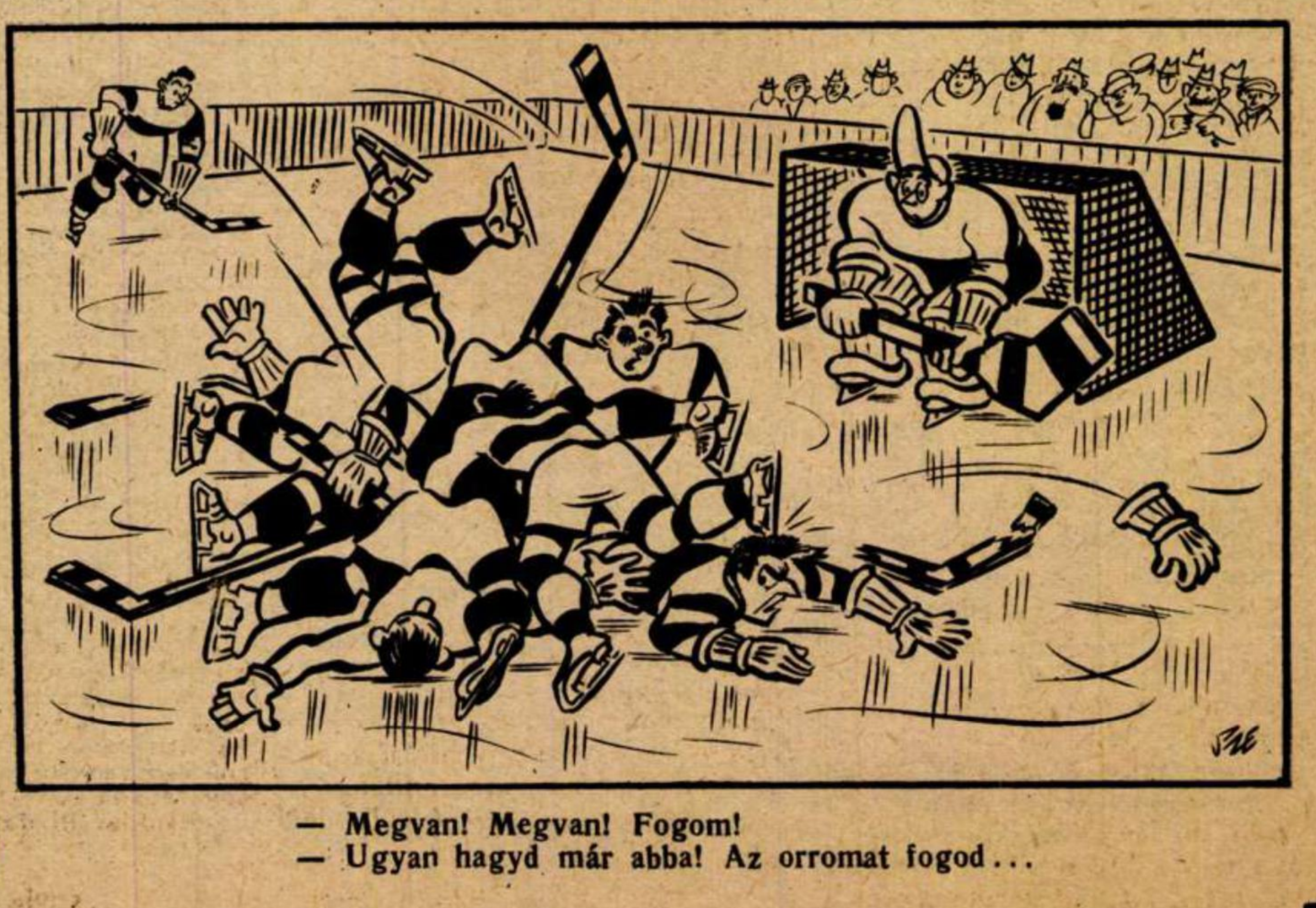

— Megvan! Megvan! Fogom!
— Ugyan hagyd már abba! Az orromat fogod...

Ludas Matyi AZ EGYESÜLT GYÓGYSZER ÉS TÁPSZERGYÁRban

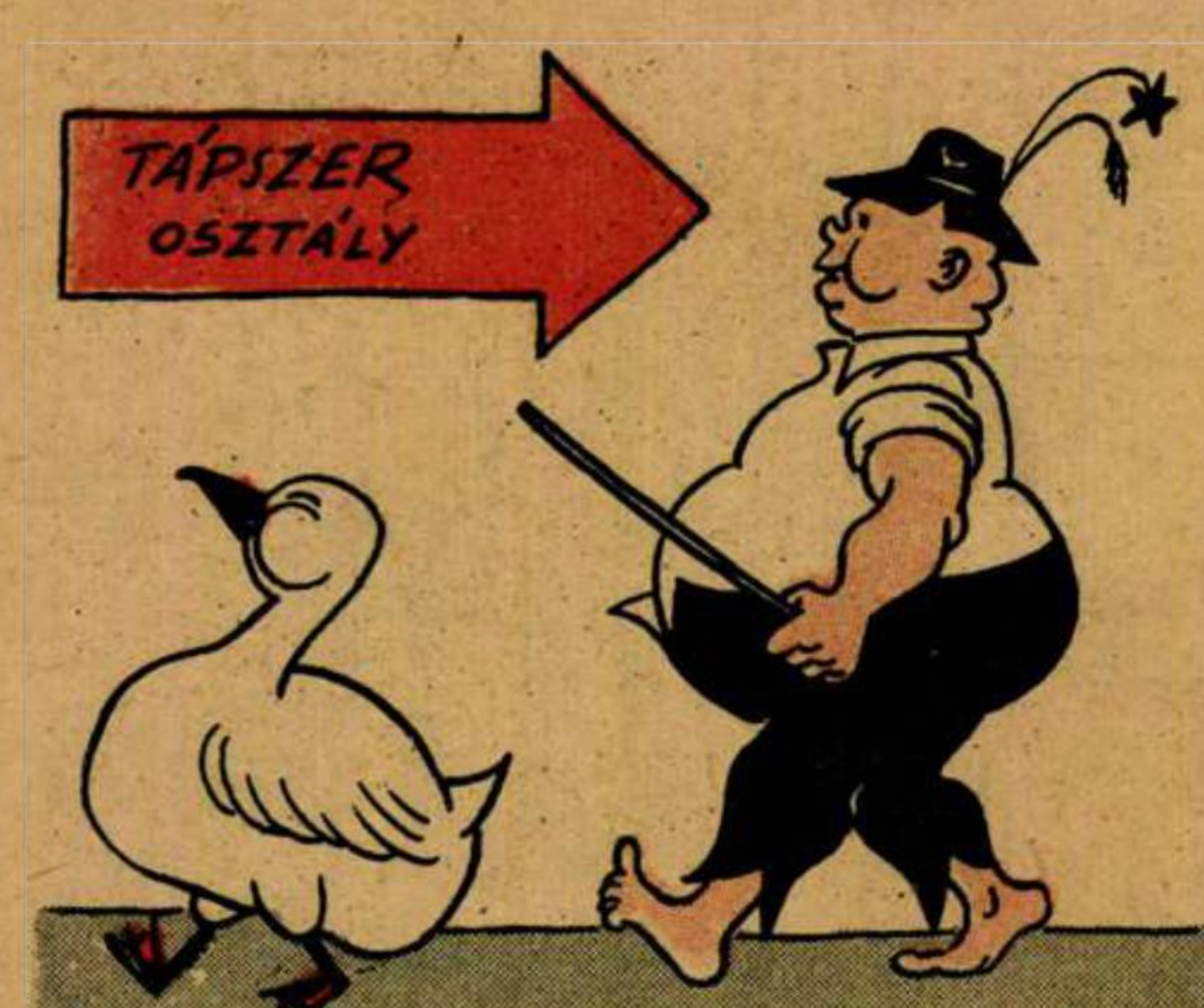

A Ludas Matyi és a libája éppen csak áthaladt a Tápszerosztályon.

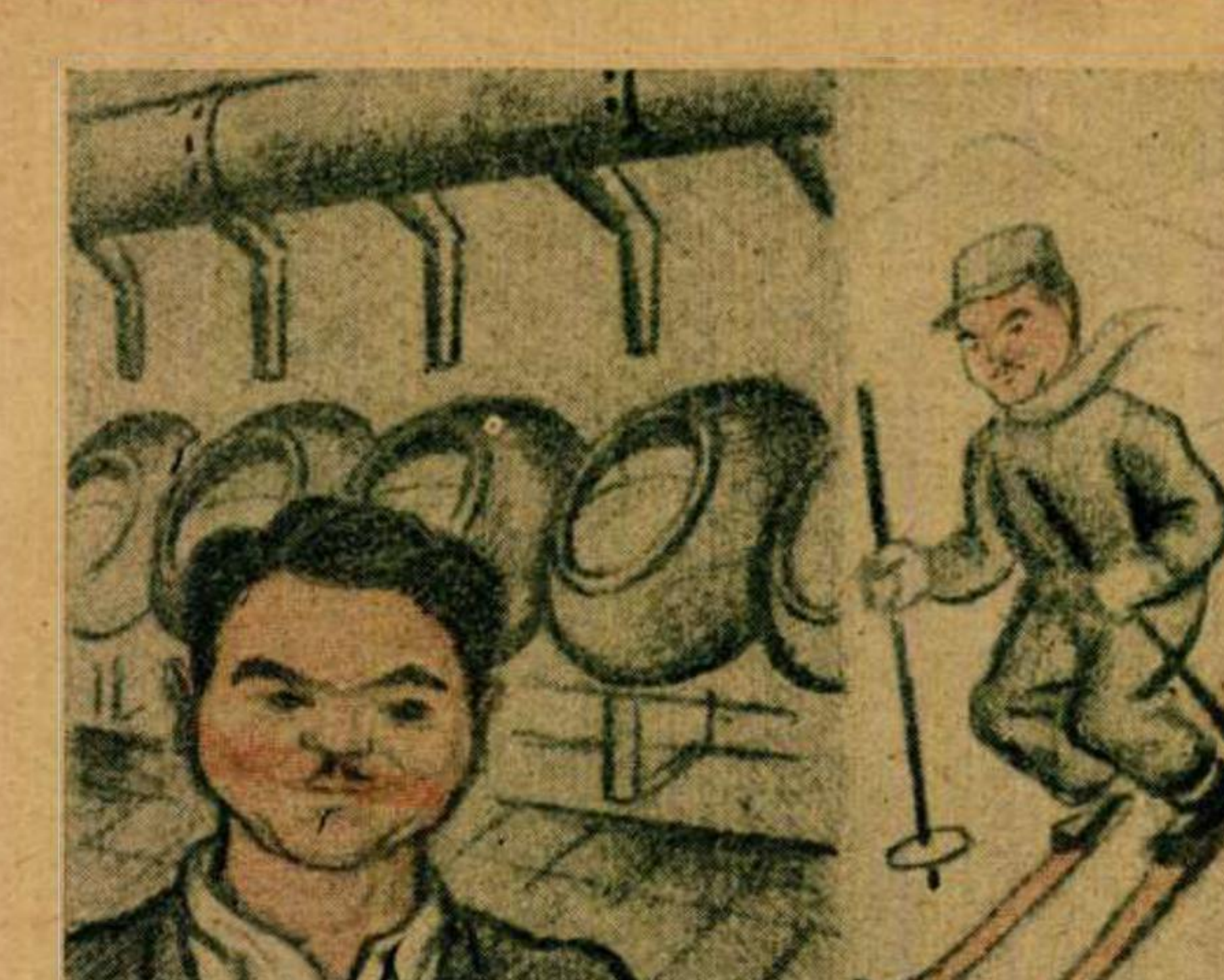

Bernát Ferenc szakmunkás a Legatin nevű idegcsillapító szert gyártja. Őmaga még sohasem kóstolta meg a gyártmányát, — sílécet használ idegesség ellen.

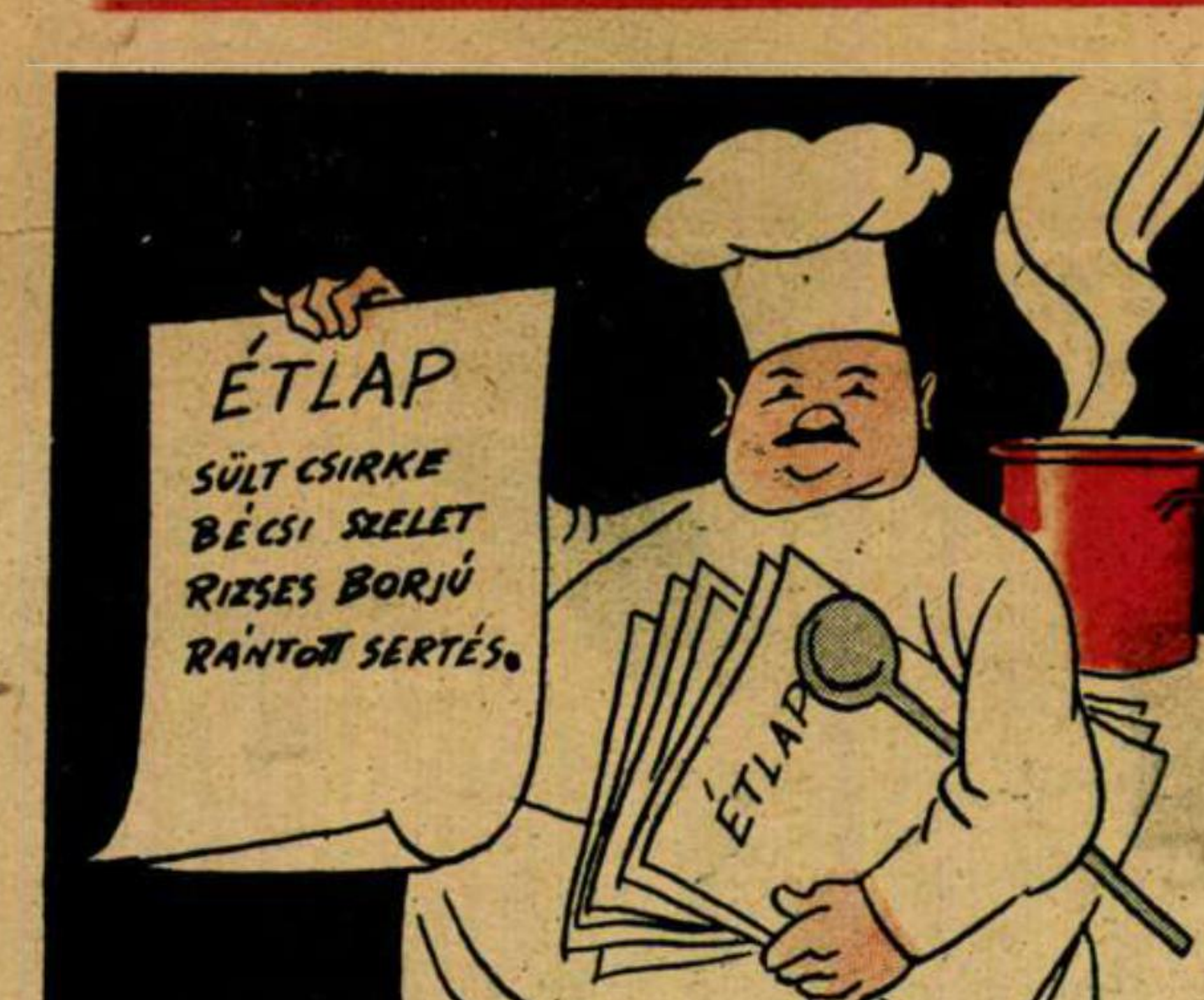

Nagy sikere van a naponként megjelenő déli lapnak, az Étlapnak, amelyet egyik legjobban szerkesztett üzemi újságnak tartanak.

Egy újító portréja

Roszprim Károly a gyár egyik legnépszerűbb dolgozója. Nyakigláb, kedves ember, fontos tisztséget visel az üzemben: újítási felelős. Nem kis munkakör ez a nagy gyárban, ahol eddig nem kevesebb, mint 2300 újítást nyujtottak be. Ott sorakoznak egymás mellett az újítási javaslatok, Roszprim Károly valamennyinek a sorsát a szivén viseli. (Ez maga már újítás!) Sok érdekes és hasznos újítást alkalmaztak az elmult esztendőben, közötte nemrégen megvalósitották a ballonszállitó kocsi új konstrukcióját. A nyolcvan kilós tartályokat, amelyekkel eddig két férfi bajlódott, az újítás révén bármelyik gyenge nő kezelheti.

Az újitási felelős tizenegy esztendeig dolgozott Pécsett, mint segédmunkás és csak a felszabadulás hozta meg munkája eredményét: vegyiipari szakmunkássá és újítási felelőssé lépett elő. Idejét megosztja a gyár, a család... no meg a motorbiciklije között. Mint szenvedélyes motorost sokat ugratják a barátai. Nemrégen az iróasztalára csempészték a Ludas Matyi karikatúráját, amely tulzó motorkerékpárrajongót figuráz ki.

— Az a baja az ilyen motorbiciklinek — panaszkodik — hogy a családomnak csak egy részlegét vihetem magammal vasárnapi horgászkirándulásra a Velencei-tóhoz.

— Mint újítási felelős nem talált ki erre valamit?

Mosolyogva válaszolja:

— Dehogynem! A fiammal elindulok motoron és a feleségem meg a lányom utánunk jönnek autóbusszal...

RÉGEN ÉS MOST

Az Egyesült Gyógyszer- és Tápszerművek, amint a neve is mutatja, gyógyszert és tápszert gyárt. Régen ezt a gyárat Wander-gyárnak hivták, de nem gyártottak benne wandert, sem gyógyszert, sem tápszert. Hanem vajjon mit gyártottak? Semmit. A Wander-gyár svájci tőkések tulajdonában volt és nem csinált egyebet, mint a svájci gyógyszereket szenzációs tégelyekbe, dobozokba és fiolákba csomagolta, ügyes reklámot csapott és a külföldi gyógyszert méregdrágán sózta rá a magyar betegekre.

Ma az Egyesült Gyógyszer- és Tápszerművek számtalan orvosságot és tápszert készit olcsó áron a magyar dolgozók részére. A gyár túlteljesitette ezévi tervét, maga a miniszter táviratilag gratulált a jó eredményhez s további jó munkát kivánt az új esztendőre. A Ludas Matyi is szivből csatlakozik ehhez a jókivánsághoz.

Ilyen egyszerűen készül a Karil

Ha valakinek megfájdul a feje, bemegy a patikába, vásárol egy Karilt és elmúlik a fájdalom. Senki sem gondol arra, vajjon hogyan készül a Karil. Pedig nincs annál egyszerűbb. A szemfüles riporter megfigyelte a gyártást és továbbadja a titkot:

Az előkészitett nyersanyagot hatalmas készülékbe teszik, folytonos keveréssel buborékoltatják a levegőt, az elkészült anyagot kikeverik, elválasztják, új készülékbe helyezik, tovább keverik, két mázsa vasreszeléket raknak hozzá, redukálják, a vacuum frakcionáló készülékbe juttatják, kiveszik belőle az alapanyag-gyártáshoz szükséges részt, az anyagot másfélezer literes duplikátorba vándoroltatják, ecetsav-anhydriddel acetilezik, benzolos közegben desztillálják, tálcákra rakják, száritószekrényben légritka térben szikkasztják, a tabletta-előkészítőben hozzákeverik a szükséges hatóanyagokat, granulálják, száritják, tablettázzák és „kiszerelik". Kész.

Íme, mi megadtuk a receptet. Reméljük, ennek segitségével otthon bárki előállithatja a házi használatra szükséges Karilt.

A rigmus-brigád sikere

Kulturális vonalon akadtak hibák, lemaradások, de az utóbbi időben sokat kijavitottak. Két szinjátszócsoport szerepelt eredményesen a területi kultúrversenyen: bejutottak a döntőbe. Január 15-én rendezik Kőbányán a kerületi versenyt. Jól működik a zenekar, a bábszinház és a rigmusbrigád.

Tarján Zoltánné az új kultúrfelelős elmesélte:

— A rigmusbrigád mindig a dolgok velejére tapint. Nagy sikere van.

Azt is megtudtuk, mi bizonyitja a sikert: azok közül, akiket a brigád a nyelvére vett, már többen megsértődtek.

Maláta

Babucs József művezető húsz éve dolgozik a gyár malátaosztályán. Roppant nagy cefréző kádakban folyik a maláta cukrositása, ezt a bonyolult műveletet vezeti. Rendkivül magas hőfokon édesitik az őrölt árpát, légritka térben, hogy a vitaminok épségben maradjanak.

Nagyon jóizű az árpából készült malátakivonat, de Babucs József nem kedveli. Tréfásan vallja be:

— Csak azt az árpa-maláta-terméket szeretem, ami sör néven kerül forgalomba...

A gyár legkisebb tulajdonosai között

Az Adaptának, a Zamakónak meg a többi tápszernek nem lehetne jobb propagandaanyagot találni, mint a gyár napközi otthonát. Csupa vasgyúróval találkoztunk a gyermekparadicsomban. Éppen ebéd utáni „sziesztájukban" zavartuk az apróságokat. A Ludas Matyi megérkezése jó ürügynek bizonyult: nem kell aludni. Egyszerre jókedvű zsivaj verte fel a napközi óvoda csendjét. Örültek nekünk, de többen a libát reklamálták. Rögtönzött műsort is kaptunk, énekeltek, szavaltak a gyerekek.

Nemrégen felejthetetlen esemény játszódott le a napközi otthon világos termeiben. Maga Tél apó jelent meg személyesen. Horihorgas tünemény volt, egyesek szerint úgy hasonlitott az újitási felelősre, mintha a nagyapja lett volna. Bőkezűen osztogatta a finom ajándékokat, de aztán előszedett a puttonyából egy listát és keményen „beolvasta" ki milyen hibát követett el. Minden rosszalkodó megkapta a magáét, sőt még a jelenlévő és örömtől ragyogó szülőket sem kimélte a fránya Tél apó. Felülről jövő kritikát gyakorolt és „kibeszélte" azokat a mamákat, akik hibát követtek el a gyerekek gondozása körül.

Mielőtt hozzáláttunk az érzékeny búcsúzáshoz, Megyeri Erzsike, a fiatal óvónő megkérdezte az apróságokat:

— No gyerekek, jöjjön el ismét a Ludas Matyi?

Egy világ omlott össze bennünk, amikor igy felelt egy csilingelő hangocska:

— Inkább jöjjön el ismét a Télapó!

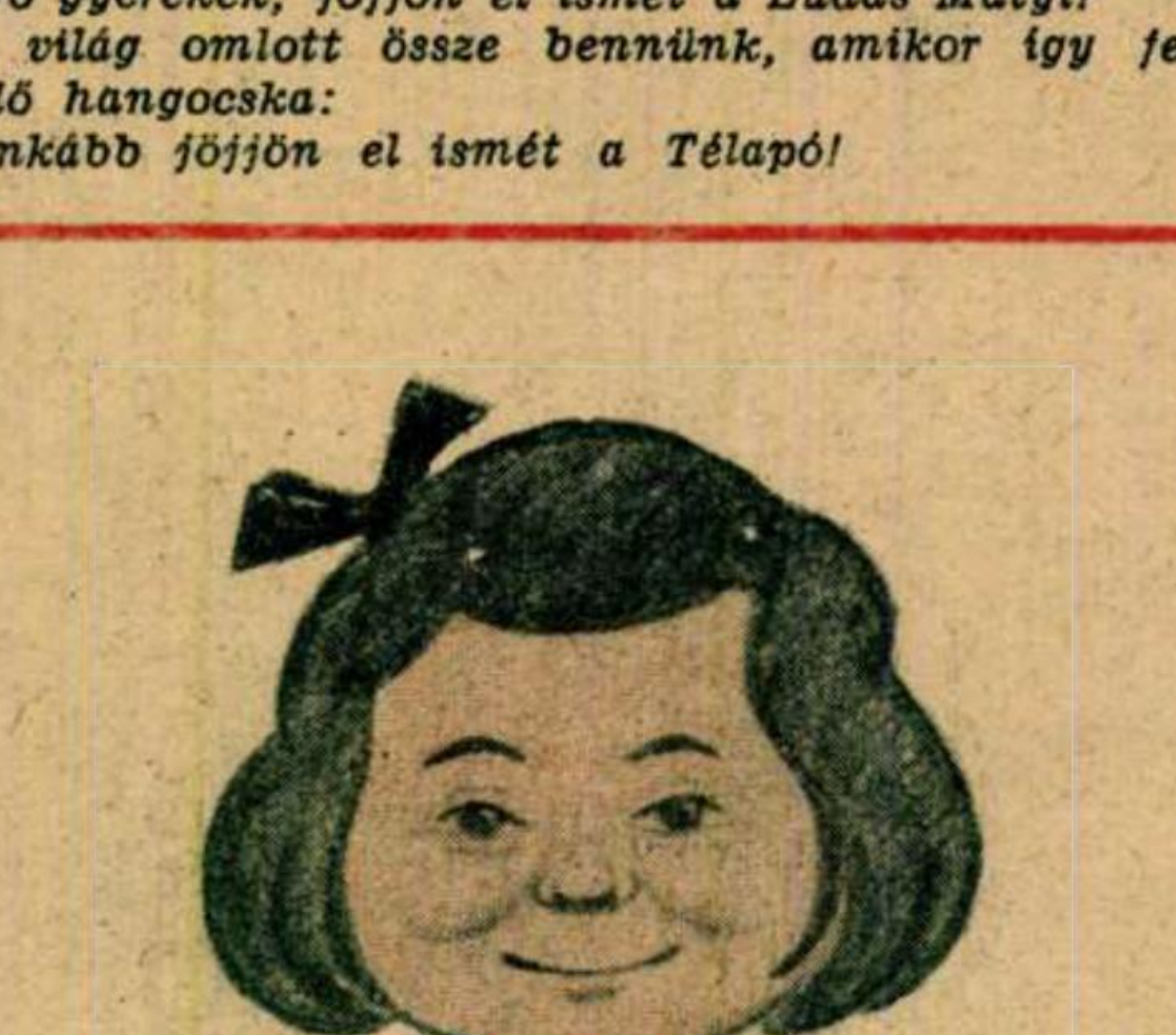

Kazal Marika, a napközi otthonban csodálkozva kérdezte rajzolónktól:

— Mondd, bácsi, te tényleg a Ludas Matyi szerkezetből jössz?

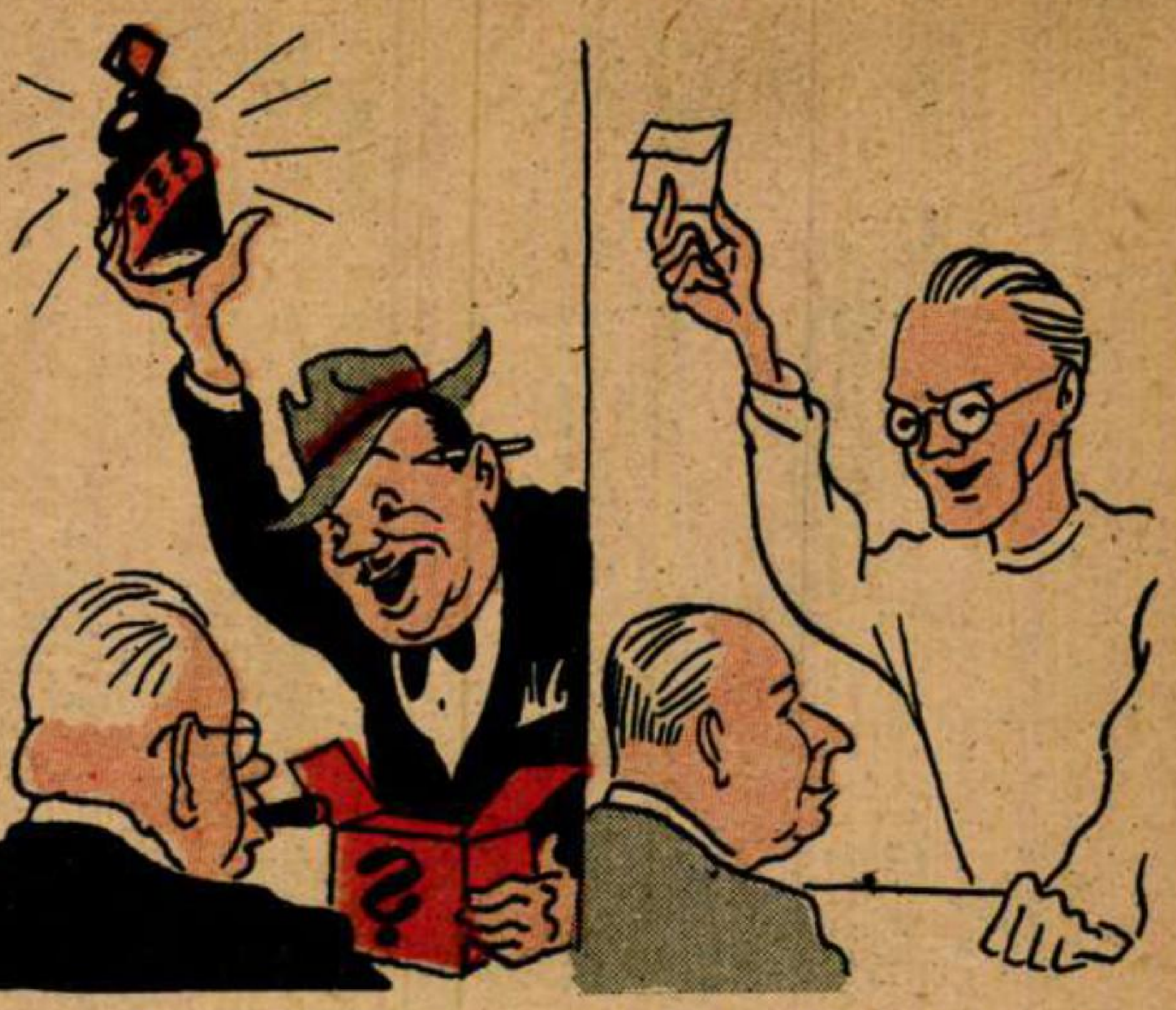

A régi Wander-gyárban: Hatásos reklám. A mai gyárban: hatásos gyógyszer.

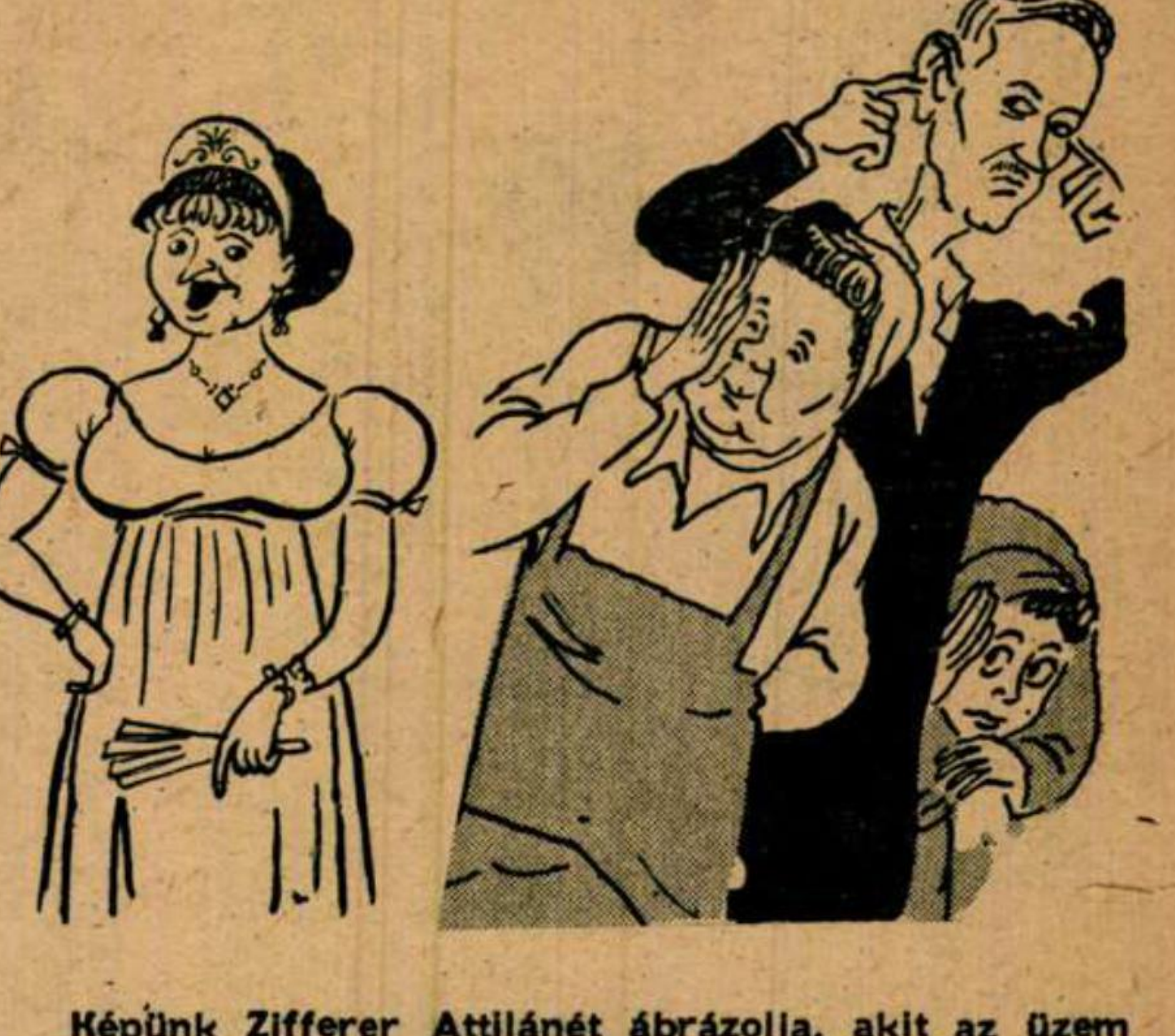

Képünk Zifferer Attilánét ábrázolja, akit az üzem „szókimondó asszonyság" néven tisztel. Ő szereli tubusokba a gyógyszert. Két keze 150 százalékot teljesít, egyetlen szája 200 százalékot.

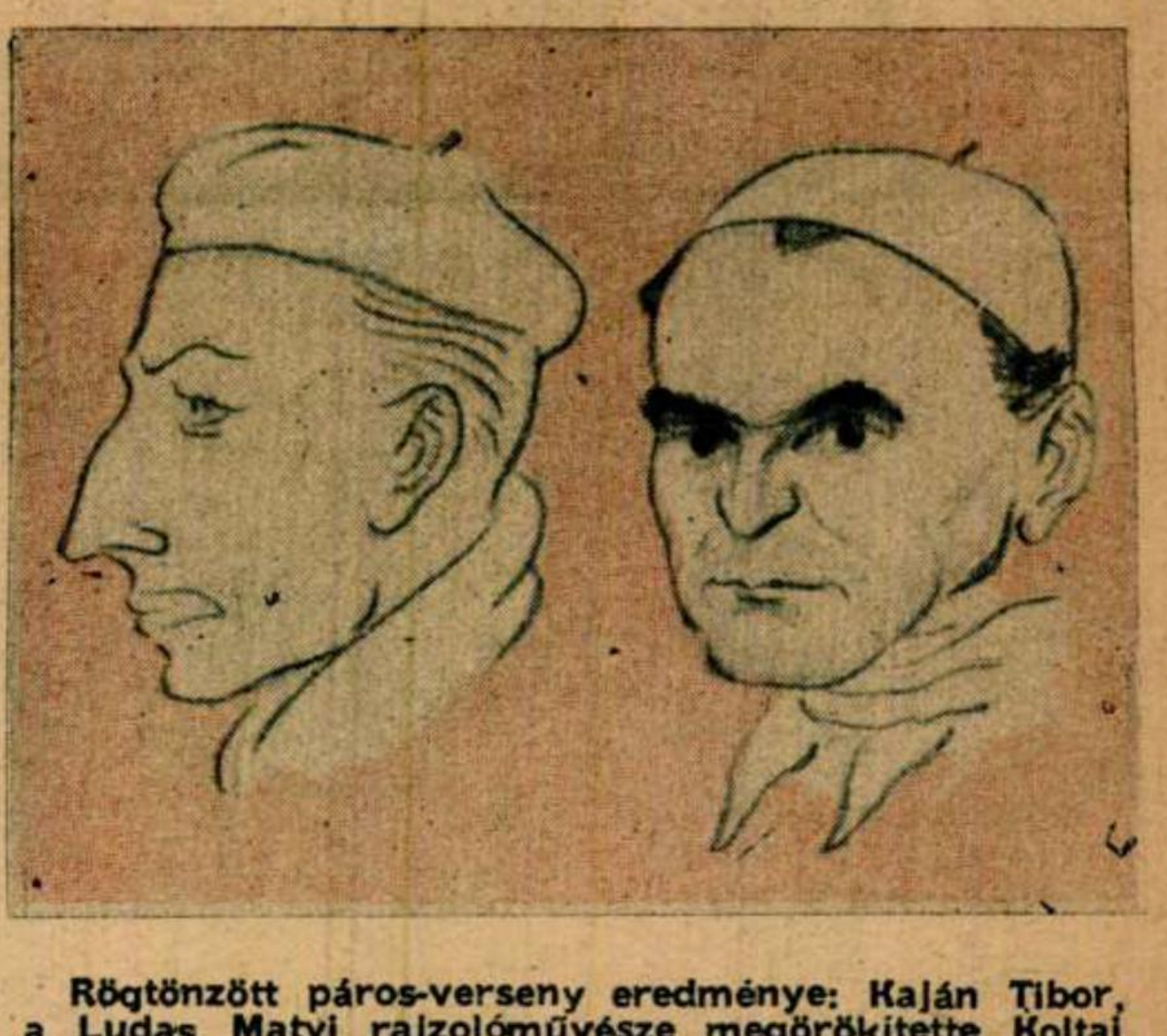

Rögtönzött páros-verseny eredménye: Kaján Tibor, a Ludas Matyi rajzolóművésze megörökitette Koltai Gyula vegyipari szakmunkást, Koltai Gyula lerajzolta Kajánt. (Nem lehet összetéveszteni: Kajánnak kevesebb a szemöldöke.)

LELEPLEZZÜK A HIBÁKAT

Vass Tibor igazgatónak szegeztük a kérdést:

— Sok szépet, jót láttunk a gyárban, de szeretjük megismerni a hibákat is. Mondja el, mi a legnagyobb hiba!

Összeráncolta a homlokát, parányit gondolkozott aztán kivágta:

— A TÜKER a főhiba. Nem szállitotta dolgozóinknak idejében a tüzelőt...

Az újitási felelőst is megkérdeztük:

— Milyen kirivó hibákat tapasztalt az utóbbi időben?

— Örömmel ragadom meg az alkalmat, hogy a bürokráciának egy mulatságos esetét nyilvánosságra vigyem — mondotta. — Az egyik szaki malaca lenyelt egy almát, a torkán akadt és az állatorvos levágatta. A szaki bejelentette az esetet a Tanácsnak. Jóváhagyták a vágást és egyúttal kérték kilenc kiló zsir beszolgáltatását. A malac összesen nyolc kiló volt...

Sorra kérdeztük a dolgozókat, sorra ismertették a hibákat. Hibát követett el a Közért mert a déli szünetben csukva tartja egyik boltját. Hibázik az autóbuszüzem, nem járat elég sűrűn kocsikat, hibázik a posta, nem működnek a közeli telefonfülkék. Megkérdeztük Sommleitner Rezső pártvezetőségi tagot is:

— Mi a panasz, mi a hiba?

A válasz igy hangzott:

— Majdnem egy éve akar a feleségem lavórt vásárolni és sehol sem kapni...

Ezek után mi a teendője annak, aki szeretné tudni, mik a hibák az Egyesült Gyógyszer és Tápszerműveknél? Egyszerű a válasz: kérdezze meg a Tükert, a Tanácsot, az Autóbuszüzemet, a Postát és — az Edényboltot...

LUDAS MATYI. — Főszerkesztő. GÁBOR ANDOR. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő. TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség. VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 258.450.